

Curierul **ADVENTIST**

ORGAN AL CULTULUI CRISTIN ADVENTIST
DE ZIUA A SAPTEA DIN R.P.R.

ANUL XLI
IULIE - AUGUST
1963

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 7 — 8 IULIE-AUGUST 1963

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. S
DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ

apare la două luni sub conducerea
unui comitet

Redacția și administrația:
București, Str. Ghenadie Petrescu nr. 116

Telefon 21.59.60

REDACTOR:
DUMITRU POPA

Coperta noastră: Munții Bucegi
văzuți de la peștera
Ialomicioara. FOTO:
E. Dumitrescu

DIN CUPRINSUL
ACESTUI NUMAR

- DIN VIAȚA LUI ISUS
- 23 AUGUST
- DUH — SUFLET — TRUP
- ÎNFRÎNARE — VERSURI —
- CREDINȚĂ ȘI FAPTE
- FEMEIA ÎN LUPTĂ PENTRU PACE
- DAR SAU ÎMPRUMUT
- CAIMITO
- RĂSPUNDERE
- MELHISEDEC
- CREDINȚA FAPTICĂ
- O VIAȚĂ-N CONSACRARE — VERSURI —

„DIN VIAȚA LUI ISUS”

— TINEREȚEA DOMNULUI HRISTOS —

I. DĂNEȚIU

*N*i s-au păstrat puține documente despre tinerețea Domnului Hristos pentru faptul că în acest timp al vieții Sale Domnul Isus a trăit retras, muncind în atelierul de dulgherie al tatălui Său din Nazaret. Iată ce ni se raportează în istoria sacră despre această perioadă a vieții Sale.

„De la data întoarcerii Sale din Ierusalim, unde fusese cu părinții Săi la vârsta de 12 ani, Isus a locuit în Nazaretul din Galileea pînă la vârsta de 30 de ani. În acest timp a muncit ca dulgher pentru întreținerea familiei Lui sărace. Iosif între timp murise și Isus lucra pentru întreținerea familiei din care făcea parte“.

În acest timp Ioan Botezătorul își petrecea timpul în pustiul Iudeii. Amîndoi duceau astfel o viață retrasă și cu toate că erau veri, nu se cunoșteau personal unul pe altul. Proviđența divină întocmise astfel felul lor de viețuire, ca Ioan să nu intre în legătură cu Isus înainte de a păși în public ca Mesia. Iată în privința aceasta ce zice și istoricul A. P. Lopuhin:

„Isus Hristos în acest timp, în liniște își termina anii educației Sale în necunoscut la Nazaret, ca după aceea să pășească înaintea feței prevestitorului Său, care pînă acum, în lipsă, pregătea calea pentru arătarea Lui. Deși rude între dînșii, Ioan Botezătorul și Isus Hristos, niciodată nu se văzuseră unul cu altul, pentru că trăiseră în margini opuse ale țării, cu atît mai mult că Ioan își petrecuse toți anii vieții sale în singurătatea pustiului, departe de oameni. Dar deși Ioan nu cunoștea pe Hristos personal, el fără îndoială auzise de împrejurările miraculoase, care însoțiseră nașterea Lui, și trebuie din zi în zi să fi așteptat, ca El să pășească în fine înaintea poporului. Și iată, în adevăr, Hristos părăsi Nazaretul și împreună cu compatrioții Săi se îndreptă spre Iordan, ca să primească de la Ioan botezul. Ca Dumnezeu-om fără de păcat, el, negreșit, nu avu nici o nevoie să primească acest simbol al pocăinței. Dar ca Miel al lui Dumnezeu, luînd asupra Sa păcatele lumii, El trebuia înaintea feței tuturor oamenilor să-și arate această destinație a Sa și, primind botezul din mîinile lui Ioan, prin însăși aceasta a voit să arate, că El în adevăr a luat asupra Sa păcatele a toată omenirea, și botezul de la Ioan era pentru Dînsul simbolul că El a venit să-i curățească prin viața Sa, prin învățătura Sa și prin moartea Sa“ (Istoria Biblică de A. P. Lopuhin pag. 202).

Ioan cunoștea împrejurările nașterii lui Hristos, și fusese de asemenea pus în cunoștință despre prima Sa vizită în Ierusalim, cum și despre înțelepciunea și priceperea, pe care o dăduse pe față în conversația cu cărturarii. Faptul că Isus

petrecu timp de treizeci de ani în chip retras și nu dădu nici o dovadă însemnată, că El ar fi Mesia, trezi în Ioan oarecari îndoieli, dacă El este într-adevăr Acela, pentru venirea căruia proorocul îi pregătea calea. Totuși, se îmbărbăta cu încrederea că la timpul potrivit i se va lămuri totul; și în același timp i se făgăduise și un semn deosebit, după care putea recunoaște pe Mielul lui Dumnezeu, spre a-L prezenta poporului ca pe Mesia cel așteptat atât de mult.

Ioan auzise despre caracterul neprihănit al lui Isus, de asemenea și despre mărturisirea Sa că este Fiul lui Dumnezeu. Viața Sa corespundea cu toate cîte Dumnezeu îi făcuse cunoscut despre Acela care avea să vină. Ioan era de asemenea lămurit că Acela avea să fie modelul desăvîrșit al fiecăruia ce crede. Astfel, cînd Isus s-a adresat lui Ioan, spre a fi botezat, acesta recunoșcu imediat în El pe Cel descoperit lui. În persoana și purtarea Salvatorului, el observă un caracter care întrecea cu mult caracterul multora dintre cei pe care îi văzuse pînă aici. Deși el nu-L recunoșcu ca Mesia cu toată siguranța, totuși avea convingerea lăuntrică, că El trebuie să fie Acela, despre care au scris Moise și profeții. Chiar atmosfera prezenței Sale era sfîntă și sublimă. Niciodată pînă aici nu simțise Ioan o astfel de influență cerească, și el se simțea nevređnic ca să îndeplinească actul botezului asupra Unuia pe care îl recunoștea că e fără de păcat.

Mulți veniseră la Ioan mărturisindu-și păcatele lor, pentru a primi botezul pocăinței, dar profetul nu înțelegea, de ce Isus care nu avea pe conștiință nici un păcat și nici nevoie de pocăință, dorea după îndeplinirea unei rînduiri, care presupunea mai întîi vina păcatului, și a recunoaște deci o minjitură care trebuie spălată. De aceea, el făcu obiecțiuni și refuză a îndeplini ac-

(Continuare în pag. 2-a.)

23 AUGUST

Si gîndul mi se întoarnea peste ani... Pe tot întinsul țării numai opreliște, și apăsare. Temnițele gemeau, iar lagărele se înmulțeau, sugrumînd orice gînd de libertate, orice năzuință spre progres, spre descătușare din lanțurile grele ale înrobirii, purtate de veacuri de trudnicul romînaș, adunător de comori pentru stăpînii de aici sau de aiurea, și de sărăcie, boală și neagră mizerie pentru el și familia sa.

Iar dacă acest gînd îl mai lasă să mă poarte și în ce privește viața noastră de biserică, azi, pare că nu-mi vine să cred că ceea ce am trăit și am văzut cu ochii, a putut cîndva să fie adevărat; și totuși a fost o crudă realitate. Case de rugăciune dărîmate, date pradă focului, altele transformate în teatre de păpuși, ateliere sau magazii. Condamnări la temniță grea pînă la 25 ani. Siruri nesfîrșite de oameni purtați din post în post și la fiecare post, fiind obiectul oprobiului, batjocoririi și corvoadelor degradatoare. Și toate acestea pentru simplul motiv că se închinau după felul crezului lor.

Războiul își purta urgia năpraznică pînă în cele mai îndepărtate colțuri de țară, nimicînd, pustiînd, în oarba lui furie neținînd în seamă durere de mamă, de soție, de părinți, sau viitor liniștit și prosper de tineret. Jaful și prăpădul prinse cu prigoana, întinseseră hora morții pe întins de glie strămoșească.

Dar clopotul vremii sună sfîrșitul acestor vremi negre și de o dureroasă și tristă amin-

ture, odată cu ivirea zorilor zilei de 23 August 1944.

Temnițele își deschiseră larg greoaiele lor porți, lăsînd să iasă din celulele mucegăite zeci și zeci de mii de inși care nu avuseseră o altă vină decît aceea că doriseră pentru ei și pentru generațiile viitoare o viață mai bună, țării lor a fi stăpînă pe soarta ei. Case de rugăciune primiră din nou în libertate pe credincioșii lor. De aci înainte în ele nu avea să se mai audă pas greoi de cizmă de jandarm cu cîinele lup gata să-l asmută asupra credincioșilor; și nici spinările credincioșilor nu aveau să mai alcătuiască loc de încercare a cravașei. Cu toții laolaltă, toată suflarea romînească, era plină de bucuria liberării, adusă țării cu ajutorul armatelor sovietice.

Și de atunci mereu, fiec 23 August ce ne depărtează tot mai mult de acele întunecate și jalnice zile dinainte de 1944, trebuie să creze în sufletul recunoscător și al fiecărui creștin acel gînd de strîngere în jurul mărețelor idealuri de mai bine ale vremurilor pe care le trăim.

În cursul celor 19 ani, 23 August, găsește țara în pași uriași de dezvoltare în felurite domenii ce nici nu fuseseră visate în anii aservirii capitalismului. Stăpîni pe soarta noastră, mergem din izbîndă în izbîndă spre făurirea fericirii generațiilor viitoare.

Sărbătorirea din anul acesta a zilei de 23 August 1944 este mărită și prin importantul act din 5 August 1963 al semnării Tratatului privitor la interzicerea experiențelor cu arma nucleară în atmosferă, în spațiul cosmic și sub apă.

August 1963 deschide omenirii perspectivele unor vremuri de armonie, de înțelegere.

Cadr

(Urmare din pagina 1-a)

tul botezului față de El, zicînd: „Eu am trebuință să fiu botezat de Tine, și Tu vii la mine?” Cu o autoritate blîndă, dar fermă, Isus respinse obiecțiunile lui Ioan și zise: „Lasă acum, căci așa se cade să împlinim toată dreptatea”. Atunci în prezența unei mulțimi mari de oameni, Ioan conduse pe Mîntuitorul lumii în Iordan și-L îngropă sub apă.

Iată ce zice istoricul Lopuhin despre botezul lui Isus :

„Cu toată opunerea lui Ioan Botezătorul, înspăimîntat de a supune ritualului curățeniei pe Cel întru totul sfînt, Hristos repetă dorința Sa pentru botez și-i spuse stăruitor: 'lasă acum, căci așa se cuvine să plinim toată dreptatea'. Botezul era așezămînt dumnezeiesc, care era introdus de proorocul Lui în calitate de introducere în Noul Testament. El alcătuia o parte a 'dreptății', adică alcătuia o parte a legii lui Dumnezeu, pilda împlinirii căreia Hristos venise să o arate lumii, atît după literă, cît și după duh. Afară de aceasta El nu primise încă o consacrare vădită de la Duhul lui Dumnezeu, care odihnea peste Dînsul și nu primise încă marea vrednicie de Mesia, ci rămăsese pînă acum un necunoscut locuitor al Nazaretului. Atunci Ioan nu s-a mai împotrivit și, introducînd pe Isus în rîu, a săvîrșit botezul asupra Lui.

Și acest eveniment a fost momentul decisiv în viața lui Hristos. Fiind sfînt și curat înainte de afundarea în apele Iordanului, El a ieșit dintr-însele luminat cu slava supremă pe fața Sa”. (Istoria Biblică de A. P. Lopuhin pag. 209).

Hristos nu veni ca să-și mărturisească propriile Sale păcate, însă era socotit vinovat ca reprezentant al păcătosului. El nu veni să facă pocăință pentru Sine, ci în locul păcătosului. Omul a călcat legea lui Dum-

nezeu ; Hristos avea să împlinească orice obligație a acestei legi și astfel să dea un exemplu de o desăvîrșită ascultare. „Iată-mă că vin, în sulul cărții este scris despre Mine. Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și Legea Ta este în fundul inimii mele”. Ps. 40,7.8.

Hristos onoră actul botezului, supunîndu-Se personal acestui serviciu. Prin acest act El se identifică cu noi, cei ce păcătuim. El a luat păcatele asupra Sa, făcînd Insuși, ceea ce i se cere unui păcătos să facă.

După ce Isus ieși din apă, după botezarea Sa, El se plecă în rugăciune pe malul Iordanului. O perioadă nouă și însemnată se începea acum pentru El.

El simțea însemnătatea și solemnitatea ceasului și greutatea răspunderii, ce avea să apese asupra Sa. Voind a-Și începe marea Sa lucrare, El imploră pe Tatăl ceresc pentru întărire și sprijin.

Mîinile Salvatorului erau ridicate, și privirea Sa părea a pătrunde cerul cînd își înălța sufletul Său în rugăciune. El se ruga cu căldură către Tatăl pentru ca să poată da piept cu păcatul, și să obțină biruința în lupta cu ispititorul.

Niciodată pînă aici nu auzieră îngerii o astfel de rugăciune. Ei voiau să aducă Salvatorului lumii o solie de asigurare și de iubire. Atunci cerurile s-au deschis și razele măririi s-au coborît în chip de porumbel, deasupra Fiului lui Dumnezeu. Chipul de porumbel este un simbol pentru blîndețea și umilința lui Hristos.

Figura Salvatorului rugător era scaldată în lumina care înconjoară pururea tronul lui Dumnezeu. Fața Sa îndreptată către cer strălucea cum niciodată mai înainte nu s-a văzut fața vreunui muritor, iar din cer se auzi un glas, care zise: „Acesta este Fiul Meu cel prea iubit, în care Îmi găsesc toată plăcerea Mea”.

Aceste cuvinte de confirmare au fost date pentru a inspira credința celor de față și a întări pe Mîntuitorul pentru misiunea Sa. Deși păcatele lumii

vinovate au fost puse asupra lui Hristos, glasul din cer îl declară ca Fiul al Celui Etern.

Ioan fu mișcat pînă în profunzime, cînd văzu pe Isus îngenunchat în rugă, cerînd aprobarea Tatălui Său. Cînd mărirea cerească îl înconjură și glasul de sus descoperi caracterul Său dumnezeiesc, Ioan recunoscu semnul pe care Dumnezeu îl făgăduise și era acum convins, că Salvatorul lumii primise botezul prin mîna sa. Adînc mișcat el își întinse mîna indicînd spre Isus și strigă în fața mulțimii: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii!” Ioan nu mai avea nici o îndoială că Isus este adevăratul Mesia.

Iubirea lui Dumnezeu, așa cum a fost descoperită prin jertfirea Fiului Său pentru oamenii greșiți, umplu pe îngerii de uimire. „Atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, încît a dat pe unicul Său Fiul, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. Fiul era strălucirea măririi Tatălui Său, și emblema Ființei Sale. El posedă o desăvîrșire și maiestate divină și era asemenea cu Dumnezeu. Dar, El n-a socotit acest lucru ca un privilegiu numai pentru Sine, ci a devenit asemenea oamenilor. La înfățișare a fost aflat ca un om. El S-a smerit pe Sine fiind ascultător pînă la moarte, și încă moarte de cruce”.

În Hristos era unită acum firea dumnezeiască cu cea omenească. Misiunea Sa consta în aceea, de a împăca pe Dumnezeu cu oamenii. Numai prin meritele sîngelui lui Hristos, omul căzut putea deveni iarăși părtaș de fire dumnezeiască. Îngerii, neavînd cunoștință de păcat, nu puteau simți nici o compătimire pentru om în încercările sale; dar Hristos, luînd asupra-Și firea omenească, deveni în stare să priceapă încercările și ispitele la care omul este expus.

Hristos arată caracterul dumnezeiesc. Deși apariția Sa nu corespundea așteptărilor iudeilor, totuși El veni exact cum preziseseră profețiile despre Mesia — Silo — Domnul Păcii.

Este foarte semnificativă și mult revelatoare legătura pe care apostolul Pavel o sfințirea. Și asupra acestui lucru, asupra acestei idei revine Apostolul mereu și mereu, prezentând această face între două noțiuni: pacea și strinsă corelație, sub felurite aspecte.

Pacea și sfințirea sint două noțiuni care în viața creștinului trebuie să se completeze, să se armonizeze, ele alcătuind un tot mareț, între-

D U H

gindu-se. Se insistă ca acest tot să fie căutat, urmărit, deoarece numai în chipul acesta va putea ajunge credinciosul să vadă pe Domnul (Ebr. 12, 14), deoarece ele sint elementele vieții dumnezeiești.

Gîndul acesta apostolul Pavel îl scoatește ca un element ce trebuie să cuprindă întreaga ființă a creștinului, adică: duh, suflet și trup. Dar numai înțelegînd corelația dintre acești trei componenți ai ființei omenești, ne vom lămuri pe deplin și legătura pe care apostolul Pavel o face pe de o parte între pace și sfințire și pe de alta, între acestea două și Dumnezeu, ca o necesitate în viața credinciosului.

Potrivit raportului biblic, găsim încă dintru început, (Gen. 2, 7) prezentată această idee reluată de apostolul Pavel cînd spune că „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărîna pămîntului, i-a suflat în nări suflarea de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu”. Iată deci cele trei părți: „țărîna pămîntului”, adică „trupul”, „suflarea de viață”, adică „duhul” și „sufletul viu”, adică „sufletul”. Și de fapt acest text din Geneza pare tocmai a alcătui temeiul afirmației apostolului Pavel referitoare la desemnarea părților din care este alcătuită ființa omenească.

Dar dacă raportul Genezei începe cu trupul omului cel alcătuit din țărîna, apostolul Pavel inversează ordinea și începe cu „Duhul”, pe care raportul Genezei îl definește ca fiind „suflarea de viață” ce Dumnezeu i-a suflat-o omului în nări, deci ca un element primit de la Dumnezeu în ființa omenească, care unindu-se cu trupul a devenit din acea clipă un „suflet viu”.

Orientîndu-ne după această ordine arătată de Apostol, vom analiza și noi pe rînd pe fiecare în parte.

Duhul sau spiritul

Cuvîntul duh sau spirit, afară de cazul textului din Iov 26, 4 și Prov. 20, 27, se întîlnește în Vechiul Testament de 234 ori tradus fiind din ebraicul „ruahh”, pe care îl găsim de fapt de 442 ori în textul ebraic, dar care în afară de traducerea „spirit” de 234 ori, mai se întîlnește tradus și prin „vînt”, „miros”,

„Dumnezeul păcii să vă sfințească pe deplin; și, duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos”, 1 Tes. 5, 23.

„suflare”, „gînd”, „curaj. Un alt cuvînt din limba ebraică tradus prin „spirit” sau „duh” este „neshamah”. Acesta se întîlnește însă numai de 24 ori, fiind tradus prin „suflare”, de cele mai multe ori, cum și prin „duh”, „suflet”, „pricepere” citeodată și „viață” de două ori.

Și lucru ce izbește cu putere din primul moment, este faptul că însuși acest cuvînt ebraic „ruahh” și cel „neshamah” care sint o tălcuire a spiritului sau suflării de viață ce a fost suflată de Dumnezeu în nările omului făcîndu-l suflet viu, deși venind direct de la Dumnezeu, totuși nu exprimă cituși de puțin ideea unei nemuriri a acestui spirit. Ba dimpotrivă, și acest spirit ce vine de la un Dumnezeu nemuritor și deci s-ar putea deduce că și el este nemuritor, nu este de fapt și el decît o creațiune a lui Dumnezeu.

Lucrul acesta ni-l încredințează foarte concludent înțelesurile mul-

S U F L E T

tipale ale cuvîntului „ruahh” care toate prin analiza logică a sferei lor arată că sint dependente, sint o rezultată a unei forțe care le-a generat, care le-a adus la ființă și le menține în această stare, că deci nu stau prin ele inlese.

„Vînt”, „gînd”, „pricepere”, „suflare”, „miros”, „viață”, toate vin laolaltă să învedereze că „ruahh” cuprinde în sine două elemente lămuritoare a ființei lui, și anume, întii că este o creațiune, o existență care, în al doilea rînd este deci muritoare, pieritoare. Și cît de bine lămurește profetul Amos înțelesul acestui cuvînt „ruahh” în Amos 4, 13, cînd prin tălmăcirea romînească a înțelesului lui „ruahh” de „vînt” spune precis că Dumnezeu „a făcut vîntul”; și pentru mai multă întemeiere a acestei idei că duh sau spirit reprezintă o creațiune a minii Lui, profetul asemuie vîntul (ruahh) cu întocmirea munților, spre a nu fi nici o îndoială asupra faptului că, așa cum au fost întocmiți munții, a fost făcut și „ruahh” adică spiritul și deci sint amîndouă niște creațiuni ale lui Dumnezeu.

De aceea putem acum înțelege mult mai bine ce este această „suflare” dată de Dumnezeu omului la creațiune de care se amîntește în Geneza 2, 7 și unde este la fel folosit același cuvînt ebraic de „ruahh”, adică spirit. Suflarea sau spiritul este o forță creată de Dumnezeu la dispoziția fiecărui om, ve-

nind de la Dumnezeu spre a face din ființa omenească un suflet viu, dar care în momentul morții omului, părăsește trupul, și deci a doua caracteristică a lui „ruahh”, este că se întoarce la Dumnezeu. Însă aceasta nu în forma unei persoane, unei entități, unei personificări sub o formă sau alta, care să dănuie în veșnicie, nemuritoare prin ea însăși. Nicidecum nu; deoarece ebraicul „ruahh” din Vechiul Testament ca și grecescul „pneuma” din Noul Testament, amîndouă desemnînd „spirit” și „duh” sub aceleași înțelesuri și forme felurite, niciodată nu sint modificate în determinarea înțelesului lor prin expresii ca: „fără de moarte”, „fără să moară niciodată”, sau „nemuritor” dovîndu-se prin aceasta tocmai contrariul, și anume că „poate să moară” și „este muritor”.

Deci, reiese clar că potrivit cu Zaharia 12, 1, Duhul omului a fost întocmit de Dumnezeu, iar nu emanat din Dumnezeu și că se întoarce la Dumnezeu numai ca principiu de viață care la înviere se reîntoarce în trup după cum este scris în Ezechiel 37, 9.

Ținînd seamă că Spiritul vine de la Dumnezeu, este un dar al Său, înseamnă că în el sint cuprinse tot felul de însușiri superioare, de posibilități multiple de ridicare cît mai sus. În el, desigur că se vor găsi și toate celelalte daruri: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, ca să se încheie cu iubirea de oameni.

În tainicul interior de celulă nervoasă a creierului, acest spirit, acest impuls superior al inteligenței își face lucrarea sa minunată, dînd impulsuri care, în totalitatea lor dau loc la acțiuni potrivite înzestrărilor uimitoare ale lui. Și minunate sint rezultatele și rodurile minții minată de acest spirit divin, ce o face destoinică pentru atingerea culmilor celor mai îndrăznețe ale cuceririlor în tot cuprinsul zării.

Spiritul, sau „pneuma” în grecește și „ruahh” în ebraică, este principiu vital, izvorul de viață pentru trup și suflet, fără de care funcțiile originale nu pot fi săvîrșite.

Acest impuls superior de înălțare a omului la o ființă mult inteligentă, nu dispăre, chiar sub împrejurări vitrege. El poate fi înfrînt, înrobit, apăsător, dar avînd din nou

T R U P

condiții prielnice, reinvie, în aceeași forță, lucru ce învederează natura lui. „Nu stingiți duhul din voi”, spunea Pavel (1 Tes. 5, 19), arătînd deci că trebuie să fim cu grijă a nu pune spiritul în acea situație în care influența lui asupra întregii ființe să se stingă, și odată cu aceasta să dispară și rodirea îmbelșugată a minții.

Dar dacă pe deoparte spiritul este impulsul superior, în același timp el este scinta de viață, așa cum este redat prin cuvintele „suflare de viață”, adică element motric, aducător de viață acolo unde el pătrunde. În această a doua însușire a lui, și numai în aceasta, îl întâlnim în viața și a celorlalte viețuitoare cât trăiesc. Toate viețuitoarele de pe uscat au suflare de viață în nările lor, toate au aceeași suflare. Gen. 7,21, 22. Ecl. 3, 19—21. Însă aceasta nu înseamnă cătuși de puțin că ceea ce au aceste viețuitoare este spiritul în înțelesul deplin al lui de putere a inteligenței, ceea ce suflare de viață a minții inteligente.

Creierul, mintea, sediul acestui principiu de viață ce este spiritul, vitalizează, ține în mișcare întreg corpul omenesc prin forța electrică a sa. Și de aceea, înseamnă că orice împiedică sau tulbură circuitul curenților electrici în sistemul nervos, micșorează tăria puterilor vitale, și rezultatul este o omorire a sensibilităților minții, și astfel se slăbesc puterile vitale și se micșorează susceptibilitatea mentală și îngreuează ridicarea firii morale.

Acest spirit, această parte superioară a ființei omenești, îl înalță pe om deasupra oricărei alte ființe, prin capacitățile și realizările lui. Acest spirit îngăduie să se manifeste în om, dominând atotputințe și diriguitor al creierului, îi datorează omenirea marile personalități ale gândirii, științelor de tot felul și a felurilor arte.

Și atunci putem înțelege că acest spirit, cea forță ce are menirea de a ridica pe om pe treptele cele mai înalte ale dezvoltării lui, adevărata coroană a întregii creațiuni și stăpîn peste pămînt, la momentul care la moartea omului țărîna se întoarce în pămînt, dispărîndu-i locuința, spiritul se întoarce la Dumnezeu, care l-a dat. Ecl. 12, 7.

Și vom vedea mai departe, că, atunci cînd va fi odată să ne găsim din nou cu Dumnezeu pe noul pămînt, nu vom fi spirit, o nebuloasă, o nălucă, doar un impuls, ceva ce nu se vede, nu se poate pipăi.

Dar așa după cum se exprimă tot apostolul Pavel în Ebrei 4,12, strîns legat de spirit este

Sufletul.

Este demn de relevat această exprimare a apostolului Pavel cînd spune: „Căci Cuvîntul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decît orice sabie cu două tăisuri; pătrunzînd pînă acolo că desparte sufletul și duhul (spiritul), încheieturile și măduva, judecă simțurile și gîndurile inimii”. Ebrei 4, 12.

Dintru început se observă că apostolul Pavel vorbind despre suflet în acest text din epistola către Ebrei, îl arată ca cea parte din

ființa omenească ce se găsește în așa mare măsură contopit cu spiritul, cu cea suflare de viață de la Dumnezeu, cu acel impuls superior, încît spre a le deosebi este nevoie de o cugetare adîncă, de o aprofundare a fiecăreia în parte, făcînd astfel o deosebire între unul și celălalt. Și spre ajungerea la această deosebire fină dintre ele, apostolul îndeamnă pe credincioși a se îndrepta către Cuvîntul lui Dumnezeu spre a face această distincție.

Cuvîntul „suflet” este tradus din ebraicul „nephesh”, afară de cazul din Iov 30, 16, tradus din „n'deevah” și Is. 57, 15 „n'shamah”. Înțîlnit acest cuvînt „nephesh” de 745 ori în originalul ebraic, îl găsim sub diferite înțelesuri, și anume: oameni, suflete, cineva, gînd, ochi, poftă, voie, lăcomie, trup mort.

Dar dacă pe o parte spiritul este viața impersonală a cuiva, principiul universal de viață, pe de altă parte sufletul este viața individualizată a cuiva. Acest suflet îl face pe om o ființă vie personală, care se mișcă singură, devine stătătoare. „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărîna pămîntului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu”. Gen. 2, 7. Și Moise precizează ce este, unde este și în ce constă sufletul, cînd spune: „sufletul trupului este în sînge” (Lev. 17, 11). Înseamnă de aici că tot ce are un sînge, are un suflet, și cum sîngele alcătuiește elementul de viață în ființă, se înțelege de ce în Exod 4, 19; Mat. 10, 39 și Ioan 10, 15—17 cuvîntul suflet este redat prin viață.

Înțelesul cuvîntului suflet este sinonim cu acela de persoană fiind deseori tradus printr-un pronume personal, el desemnînd personalitatea omenească în totalitatea ei. Așa avem cazul în Gen. 46, 26—27 unde se vorbește despre sufletele care au venit cu Iacob în Egipt, și în Fapte 27, 37, în care Pavel raportează: „In corabie erau de toți: două sute șaptezeci și șase de suflete”. „Cei ce au primit propovăduirea lui, au fost botezați; și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adus aproape trei mii de suflete”. „În zilele lui Noe, cînd se făcea corabia, în care au fost scăpate prin apă un mic număr de suflete, și anume opt”. Fapte 2, 41; 1 Petru 3, 20.

Însă în redarea faptelor apostolilor, Luca, dezvoltă încă o latură a înțelesului cuvîntului suflet „psyche”, cînd spune că unii „au întărit și au răzvrătit sufletele”. Astfel medicul Luca precizează în Fapte 14, 2, că sufletul este sediul emoțiilor, sentimentelor și al pornirilor, alcătuiind sfera voinței și afecțiunilor de tot felul și fiind locașul felurilor simțămînte și impulsuri ca: iubire, ură, mînie etc., avînd senzații, poftă și gusturi, cum și înclinații felurite.

Nu arareori se aude zicîndu-se: „Ce om fără suflet este cutare”, prin aceste cuvinte exprimîndu-se

gîndul că în cea persoană predomină ura, mînia, zgîrcenia, invidia și toate celelalte surate ale acestora; sau spunîndu-se: „Ce suflet nobil, ce suflet mare”, vînd să se arate cît de nobilă și de mare este cea persoană în simțimintele nobile de iubire, mărinimie, bunătate și calități asemănătoare.

Este demn de relevat și textul din Evanghelia după Matei (10, 39) unde cuvîntul „viață” este tradus din grecescul „psyche”, adică suflet. Și știind lucrul acesta textul capătă un nou sens, mult mai larg și plin de însemnătate. Domnul Isus spunea: „Cine își va păstra sufletul (viața), îl (o) va pierde; și cine își va pierde sufletul (viața) pentru Mine, îl (o) va cîștiga”.

De la prima vedere, dacă nu se ține în seamă că Domnul Isus se referea la suflet, se poate înțelege, după cum au și făcut-o mulți, că aici se cuprinde îndemnul că cel care vrea să aibă parte de părăsire cu Hristos trebuie să renunțe la viața sa fizică, să-și sacrifice buna lui stare, propășirea și ridicarea sa socială. Nu aceasta a vrut s-o spună Domnul, ci El s-a referit la suflet, la toate însușirile, sentimentele și simțămintele sufletului, arătînd că dacă acest suflet de creștin va dăinui în a rămîne în starea de neînnobilare a vieții lui lăuntrice, sufletești, își pierde sensul existenței sale; însă orice suflet de creștin care va duce o viață de nobile și alese simțăminte, renunțînd pentru Domnul la tot ce este firesc, înjositor, imoral, degradator, necinst în simțimintele și pasiunile sale, va face din viața lui un cîștig, un succes, o izbîndă, înălțîndu-se pînă la cea superioară treaptă a atotcuprînzătorii iubiri de oameni. De înobilirea sufletească a creștinului se ocupa Domnul în vorbirea Sa, vînd să arate că creștinul care vrea să ajungă la părăsirea cu Hristos trebuie să ajungă și la părăsirea înălțimii sufletești a Lui, împodobit cu toate calitățile Sale alese: „Eu M-am sfințit, ca și voi să vă sfințiți”. Și „cine de dragul Meu”, spunea Hristos, „va fi dispus să renunțe la ură, mînie, egoism, îngustime de minte, sectarism strîmt și anchilozant, își va cîștiga sufletul descătușîndu-l din lanțurile înrobirii greșitelor preconcepte idei și al resentimentelor”.

Viața creștinului, în întregimea și în dezvoltarea ei, reflectă de fapt acest lăuntru al său, sufletul. Luminozitatea, marea, sfera lui atotcuprînzătoare, vor face viața frumoasă și demnă, în vreme ce întunecimea mohoritoare, și posacă, micimea și strîmtimea de suflet vor aduce în viața creștinului numai gînduri sinistre și de descurajare, doar egoism și lipsă de plăcută conviețuire întreolaltă.

Și acum ne rămîne a mai studia a treia parte a ființei omenești și anume:

Trupul

Vorbind despre alcătuirea oamenilor, Iov îi amintea ca „cei ce locuiesc în case de lut, care își trag obirșia din țărână” (Iov 4, 19) așa după cum a spus Dumnezeu omului la început, amintindu-i plămădeala: „Te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești”. Gen. 3, 19.

Psalmistul David vorbind despre acest trup al omului spunea: „Te laud că sînt o făptură așa de minunată, și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta. Trupul meu nu era ascuns de Tine, cînd am fost făcut într-un loc tainic, țesut în chip ciudat, ca în adîncurile pămîntului”. Ps. 139, 14—15.

Și în adevăr, trupul este un organism admirabil, un instrument pe deplin adaptat nevoilor spiritului și sufletului, o strîngere laolaltă de minuni, care studiate mai îndeaproape dau loc strigătelor de admirație. Să ne gîndim numai la creier, acest laborator al cugetării, aceste interminabile arhive ale memoriei; să ne gîndim la ochi, această oglindă a sufletului, cu miriadele ei de elemente constitutive, pe care destoinici oculiști o cercetează cu atîta asiduitate și uimire; apoi laringele, acest mic triungi, neînsemnat în aparență, dar care îngăduie omului să scoată sunete articulate, sunete încântătoare, fără de care în zadar s-ar munci creierul și inima lui; apoi mîna, acest slujitor neasemuit al artistului, chirurgului, meșteșugarului, etc. Și încercînd să facem enumerarea tuturor nenumăratelor elemente care ajută împreună la buna funcționare a vieții noastre, atunci cînd studiul aprofundat al unui singur organ, chiar și al unui dinte, ajunge să umple un mare timp din viața unui specialist, sîntem complexiți de admirație.

Și apostolul Pavel, vînd să arate prețuirea pe care Dumnezeu o dă trupului, pune întrebarea, oarecum mirată: „Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfînt?” (1 Cor. 6,19) vînd să atragă atenția credinciosului asupra grijei ce trebuie să se aibă de acest trup spre a-l menține în desăvîrșirea existenței lui.

Dacă pe deoparte trebuie ca creștinul să ia seama a nu da trupului o supra-prețuire, făcînd din grija de împodobire sau de împlinire a poftelor lui preocuparea de competență, la fel el trebuie să ia aminte a nu-l sub-estima, a-l înjosi, a-l neglija, așa cum fac atîția mistici și aseceți.

Această „casă de lut”, trupul creștinului, cum o numește Iov, trebuie păstrată în cea mai desăvîrșită curățenie interioară și exterioară demnă de o locuință a Spiritului Sfînt. Sfințirea trupului nu înseamnă simpla ducere a lui în anumite locuri sau obligarea lui a îndeplini anumite obiceiuri sau ritualuri religioase, ci sfințirea trupului cu-

prinde în sine cea sfîntă grijă de el în ce privește igiena sa, igienă care cuprinde în sine mulțime de lucruri în ale mîncării, îmbrăcămîntii și curăției fizice și morale. Căci un Dumnezeu al curăției depline în totalitatea sferei înțelesului acestui cuvînt, nu va găsi plăcere în viața creștinului care sub manta unei pretense sfințenii umile, își năruie trupul.

Și acum, după ce am studiat fiecare parte a ființei omenești, să privim asupra unității pe care ele o formează în casa în care trăiesc. Învățătura biblică se întemeiază pe o bază trihotomică, ea atribuind omului trei elemente esențiale și distincte: spirit, suflet și trup: spiritul, care este partea superioară, sufletul care este partea simțimintelor și al instinctelor, și trupul care este slujitorul atît al unuia cît și al altuia.

Între aceste părți este o interdependență, dovedindu-se o influențare reciprocă. Și rezultatul acestei influențări se vedește în viața exterioară a omului.

„Influența minții asupra corpului, tot atît cît și a corpului asupra minții, ar trebui să ne preocupe mai mult. Puterea electrică a creierului, întărită prin activitatea mentală, dă viață întregului sistem, influențîndu-l”.

Sfințirea înfățișată în Scripturi cuprinde întreaga ființă — spirit,

ÎNFRÎNAREA

*Infrinarea, roadă sfîntă
Și virtute neînfrîntă,
Ancoră-i în portul vieții,
Scut în anii tinereții.*

*Poftele cînd prind să crească
Și cînd vor să te robească,
Fii stăpîn, să nu cedezi,
Orice poftă s-o-nfrînezi.*

*Cînd păcatul stă, pîndește
Și ispita te momeste,
Pe a patimilor mare
Ți se cere înfrînare.*

*Cînd vre-un gînd care coboară
Pe la tine se strecoară
Spre-a te duce-n rătăcire,
Infrînează-a ta gîndire.*

*Sau cînd limba se agită
Stăpînită de ispită,
Și ar vrea să-aprindă-un foc,
Tu s-o înfrînezi pe loc.*

*Ochiul tău și-a ta ureche,
Gustul rău și firea veche...
Simțuri vagi, porniri spre rău,
Infrînează-le mereu.*

*Fraților! în lupta sfîntă,
Infrînarea e ne-nfrîntă,
Să ne înfrîmă întruna
Astăzi și întotdeauna!*

PETRE V. CAZAN

suflet și trup. Pavel se ruga pentru Tesaloniceni, ca „duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos”. De asemenea el scrie credincioșilor: „Vă îndemn, dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfîntă, plăcută lui Dumnezeu” (Rom. 12,1). Pe vremea vechiului Israel, orice sacrificiu adus lui Dumnezeu, era cercetat cu amănunțime. Dacă în animalul prezentat se descoperea vreun defect, el era refuzat; căci Dumnezeu poruncise ca jertfa să fie fără cusur. La fel creștinii sînt îndemnați să-și prezinte trupurile „ca o jertfă vie, sfîntă, plăcută lui Dumnezeu”.

Bengel ia „desăvîrșit”, „pe deplin” (olotelis) ca un colectiv — toți tesalonicienii — ca nici unul să nu dea greș; și „întreg” (olocliros) ca individual, aparte — fiecare ins întreg — cu „spirit, suflet și trup”. French, mult mai bine, spune că „desăvîrșit” vrea să spună „avînd în mod desăvîrșit atînsă măsura morală” adică a fi deplin crescut în Hristos. „Întreg”, complet, nelipsindu-i nici un har, nici o virtute, nimic care ar trebui să existe în creștin. Deci a fi fără pată la venirea lui Hristos, vrea să spună ca toate părțile componente ale ființei omenești: spirit, suflet și trup să nu se găsească întru nimic pătat cu ceva. Și acum înțelegem destul de clar de ce apostolul Pavel, care în multe locuri din epistolele sale se ocupă cu această problemă a alcătuirii omului, vorbește lămurit, explică pe înțeles multiplele aspecte ale vieții ființei omenești, preocupîndu-se mereu de viața socială a creștinului, de relațiile lui față de muncă, semenii, obligații cetățenești, căci Pavel era conștient că numai un creștin „desăvîrșit”, „întreg” (olocliros) în toate privințele putea fi bineplăcut înaintea lui Dumnezeu. Și că orice lipsă, în vreuna din părțile componente, are ca urmare a-l face inapt pentru atingerea sfințirii necesare la venirea Domnului Isus.

Apostolul se roagă ca această ființă compusă, în toate părțile, puterile și facultățile ei, pe care el o denumește **olocliros**, întregimea lor, înțelegînd ca toate părțile, orice particică ce alcătuiește omul deplin, să fie sfințit și păstrat fără vină pînă la venirea lui Hristos.

Vorbind despre același subiect, spiritul profetic spune:

„Cînd El vine, El nu urmează să ne curețe de păcatele noastre, să îndepărteze defectele din caracterele noastre, sau să ne tămăduiască de scăderile din firea și felul nostru de a fi. Dacă este să se facă față de noi, lucrarea aceasta va fi întru totul terminată înainte de vremea aceea. Cînd vine Domnul, cei care sînt sfinți, vor rămîne sfinți. Cei care și-au păstrat trupurile și spiritele în sfințenie, în curățenie și cinste atunci vor primi ultima atin-

gere desăvârșitoare a nemuririi. Dar cei care sînt nedrepti, nesfinți și mînjiți, vor rămîne și pe mai departe la fel. Atunci nu se va face pentru ei nici o lucrare de înlăturare a defectelor și să li se dea caractere sfințe. Nu atunci își începe Topitorul lucrarea Sa de curățire înobilatoare, de înlăturare a păcatelor și stricăciunilor lor. Toate acestea trebuie să se facă în orele acestea de probă. Acum trebuie să se înfăptuiască lucrarea aceasta pentru noi.

Și cit de bine exemplifică acest lucru Spiritul Profetic spunînd: „Inșușirile scumpe ale Duhului Sfînt nu cresc într-o clipă. Curajul, tăria, blîndețea, credința, încrederea neclintită în puterea mîntuitoare a lui Dumnezeu, se cîștigă prin experiență de ani de zile. Printr-o viață de sfințe străduințe și de neclintită alipire la cele drepte, copiii lui Dumnezeu sînt sigilați pentru soarta lor”.

Ținînd în seamă deci toate cele de mai sus, înțelegem marea adevăr al rostului omului în viață, a-nume ca clipă de clipă, așa cum se spune despre Domnul Isus, să facă din fiecare pătînică a vieții o comoră ce să se adune într-o viață de bogată visterie.

Dar pentru atingerea acestei ținte se cere ca cele trei părți să consune în strădanile lor în vederea acestui scop unic: înălțarea, fericirea ființei omenești în totalitatea ei.

Apostolul Pavel prezintă marea țintă ca fiecare din părțile componente ale ființei creștinului să ajungă a fi întregi, adică dezvoltată pînă la plînatatea capacității calităților ei, ca astfel apoi creștinul, în totalitatea fapturii lui să fie ajuns la treapta cea mai desăvârșită, la plînatatea staturii în Hristos.

Și în vederea atingerii acestei ținte, este de o covîrșitoare importanță ordinea în care prezintă mult învățatul Pavel cele trei elemente constitutive ale ființei omenești, arătîndu-le însemnătatea totodată: spirit, suflet, trup.

După cum am văzut mai înainte, spiritul este impulsul superior, și este cea parte ce primește învierea sau însuflețirea de la Duhul Sfînt. Acest spirit se manifestă prin mintea, inteligența, tot ce are omul superior în sine și ceea ce îi dă și posibilitatea de a se înălța în înălțimile cosmosului și a se afunda și a dezlega tainele atomului. El, spiritul, înseamnă deci a fi desemnat a acționa în organism ca inițiatorul, generatorul, diriguitorul ființei omenești spre tot ce este mai nobil, mai frumos mai înalt.

Și odată cunoscînd lucrul acesta, înțelegem rolul preponderent ce trebuie să-i fie lăsat acestui spirit față de celelalte două elemente: suflet și trup.

Sufletul, acest sediu al simțămîntelor, al sentimentelor, al pasiunilor și înclinațiilor, prin însăși natura ființei lui este cel mai apropiat

spiritului, pînă acolo încît unui chiar îl confundă; de aceea și Pavel arată că despărțirea lor în ce privește înțelegerea rolului lor aparte, nu este atît de ușoară, ci în puterea lămuritoare a Cuvîntului lui Dumnezeu.

Și atunci, dacă nici la și nici după moarte nu urmează ca omul să ajungă treapta desăvârșirii, ci această țintă să fie atinsă acum, în vremea vieții creștinului, crescînd mereu și tot mai mult pînă ce la venirea Domnului el să nu mai aibă nevoie decît de ultima atingere desăvârșitoare a nemuririi, urmează că din viața pe care o trăim pe pămînt trebuie să facem o ridicare pe adevărate culmi luminoase din toate punctele de vedere.

Acum înțelegem gîndul pe care-l avea apostolul Pavel cînd ura credincioșilor tesaloniceni sfințirea în întregime a tuturor părților componente ale ființei omenești, și deci a totalității ei.

Iosif ne stă ca un viu exemplu în privința aceasta. „Nu pot să fac un rău atît de mare și să păcătuesc”, a zis el imediat ce s-a găsit în fața păcatului. Sfințirea, viața de curăție morală, ajunsesse ca un act reflex în viața sa, zicînd: „Nu pot”, fără a mai sta pe gînduri, fără a-și mai lua timp de chibzuire. Ochiul, urechea, gustul lui erau sfințite sub influența lucrării spiritului asupra sufletului și amîndoua asupra trupului. Numai așa ajunsesse a muri față de păcat.

Însă tocmai pentru evitarea acestui sfîrșit, ci dimpotrivă pentru a face din trup o unealtă a celor mai mărețe realizări, este de nevoie ca creștinul să lase ca întreaga ființă a sa să se găsească sub deplina călăuzire a tot ce este mai superior în sine: a inteligenței minții sale luminate, a spiritului său clar văzător și înobilator.

Nu trebuie să fugă cineva din lume pentru a fi creștin, ci viața lui, cu toate influențele ei sfințitoare, să fie demnă în tot ce face și spune. Iosif își duse religia cu sine oriunde merge, și în orice poziție ajunse, avînd însă mare grijă ca între ceea ce se spunea că este și ceea ce era de fapt, să fie o mare armonie, iar nicidecum dezacord.

Spune apostolul Pavel, vorbind despre vremea venirii Domnului Isus că „într-o clipă, într-o clipeală din ochi... vom fi schimbați” (1 Cor. 15,52). Înseamnă oare că cineva care pînă în clipa aceea a fost necinstit, un bețiv, un defraudator, obișnuit cu cîștiguri mirșave și înșelăciuni, printr-o minune, printr-o forță miraculoasă a dumnezeirii va fi transformat într-un sfințit, și prezentat cerurilor ca un preapătător fiu? Nu, nicidecum! Să nu ne înșelăm singuri! O asemenea lucrare n-o va face niciodată Dumnezeu, ea fiind cu totul contrară lui, căci după cum am văzut mai înainte, această lucrare, dacă este să fie făcută, ea urmează a fi săvîrșită în vremea anilor de viață

ai creștinului pe pămînt, ca în el să se producă treptat-treptat schimbarea și ridicarea.

Fac iluștrii chirurgii de la noi din țară și de aiurea uimitoare operații, intervenții de moment și de mare precizie prin care sînt salvate vieți de oameni. Dar oare faptul de a putea face acea intervenție chirurgicală grabnică este datorită unei minuni? Nu, departe de aceasta. Ani de trudă, de migăloasă învățtură și studiere, de experiențe au făcut ca mintea care pricepe și mîna care conduce bisturiul să taie cu precizie într-o clipă, fără ezitare, fiind sigură de rezultat.

Așa este și cu creștinul ce ținde spre acea clipă a schimbării, a transformării sale. Vorbind despre această lucrare pe care creștinul trebuie s-o facă în viața sa apostolul Pavel spune: „Să ne dezbrăcăm dar de faptele întunericii și să ne îmbrăcăm cu armele luminii. Să trăim frumos, ca în timpul zilei, nu în chefuri și în beții; nu în curvii și în fapte de rușine; nu în certuri și în pizme”; lăsînd la o parte „vrăjitoria, vrăjbele, certurile, zavistiile, mîniile, neînțelegerile, dezbinările, pizmele, uciderile, befiile, imbuibările, și alte lucruri asemănătoare cu acestea”. Rom. 13,13; Gal. 5,20,21. Iar apostolul Petru completează zicînd: „Nimeni din voi să nu sufere ca ucigaș, sau ca hoț, sau ca făcător de rele, sau ca unul care se amestecă în treburile altuia. În adevăr, ce folosește să suferiți... cînd ați făcut rău.” 1 Petru 4,15; 2,20.

Înseamnă deci că urmează ca spiritul și sufletul să producă în ființa creștinului o lucrare de dezbrăcare de tot ce este un cuget și impuls rău, și împodobirea lăuntrului a trupului cu fapte ca: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, blîndețea, înfrînarea poftelor. Însă această lucrare cere timp și stăruință. Dar dacă ea nu se va produce, cu nici un chip nu va putea creștinul nădăjdui a fi săvîrșită față de el minunea ce o așteaptă, oricîtă pretenție ar avea.

Creștinul înzeestrat cu forța luminătoare de minte a spiritului, are posibilități de înobilare sub influența Duhului Sfînt, așa încît încetul cu încetul întreaga ființă a sa să se transforme, să se schimbe, înnoindu-se și rămînînd a se face cu el numai ultima lucrare, „ultima atingere desăvârșitoare” a sfințirii, a nemuririi. Lucrul acesta singur, se va petrece în acea clipă și clipeală din ochi, și nimic mai mult. Și înseamnă deci că ea se va produce numai cu și asupra acelor creștini care la acel moment vor fi apți pentru aceasta, și în a căror viață s-a completat lucrarea de schimbare.

Și tocmai aceasta este lucrarea spiritului asupra sufletului și a trupului, anume de a le înobila, a le face ceva de cînst și de laudă, îndepărtînd din ele orice element stricăcios, josnic și putred, făcînd din această casă de lut tot ce poate

fi mai de cinste, locaş al oricărei ştiinţe şi al oricărui gând mare şi înalt.

În această stare vedea Pavel trupul care va fi schimbat. „Mîncările sînt pentru pîntece, şi pîntecele pentru mîncări. Şi Dumnezeu va nimici şi pe unul şi pe celălalt. Dar trupul... este pentru Domnul, şi Domnul este pentru trup”. 1 Cor. 6,13. Faţă aici dezlegarea unei taine şi a-nume că trupul propriu-zis, fiinţa care s-a lăsat influenţată de spirit spre înălţarea la gradul cel mai înalt, este ceva scump Domnului; acel trup este al Lui, sortit nemuririi, avînd nevoie numai de cea ultimă atingere a Lui în cea ultimă clipă. Ce este sortit nimicirii este numai partea degradatoare din om, trăirea numai pentru pîntece, lipsa de interes faţă de orice este superior.

Să ne amintim despre învierea Domnului în legătură cu acest studiu al nostru. Cînd după înviere, Isus a întîmpinat femeile venite la mormînt, ele L-au recunoscut, căci I s-au închinat. La fel cînd Isus s-a adresat Mariei, amintindu-i numele, aceasta L-a recunoscut imediat după glas, şi întorcîndu-se spre El „I-a zis în ebraeşte: 'Rabuni!' adică: 'Învăţătorule!'” (Mat. 28,9; Ioan 20,16). Şi apoi cînd S-a arătat ucenicilor la marea Tiberiadei unde a şi mîncat şi a vorbit cu ei (Ioan 21,12). Toate acestea vin ca să arate că învierea lui Isus nu a fost un spirit, ceva nebulos, fără formă, ci în acelaşi trup pe care-l avusese mai înainte, cu aceleaşi trăsături ale feţei şi cu acelaşi timbru al vocii, deoarece a fost recunoscut după chip şi după glas. Şi acelaşi lucru cu cei care înviaseră odată cu El (Mat. 27,52).

„Învierea lui Isus era o preînchipuire a învierii din urmă a tuturor celor care dorm în El. Ucenicii cunoşteau bine figura Mîntuitorului înviat, felul Lui de a se purta, felul Lui de a vorbi. După cum Isus a înviat dintre morţi, tot astfel şi aceea care au adormit în El trebuie să învieze. Vom cunoaşte pe prietenii noştri, tot aşa cum ucenicii au cunoscut pe Isus. Poate că ei au fost deformaţi, au fost bolnavi, sau defiguraţi, în viaţa aceasta trecătoare, şi înviază în simetrie desăvîrşită; şi cu toate acestea în trupul lor proslăvit identitatea lor se va păstra cu desăvîrşire. Atunci vom cunoaşte chiar aşa cum sîntem cunoscuţi (1 Cor. 13,12). În faţa care străluceşte de la lumina care vine de la faţa lui Isus, vom cunoaşte trăsăturile celor iubiţi ai noştri”.

„Iată deci, că ceea ce va învia la venirea Domnului, nu va fi un spirit, ceva invizibil, ci un trup la înfăţişare asemenea celui dinainte, însă avînd în el elementul nemuririi. Faptul că familiile se vor întregi, înseamnă că se vor cunoaşte între ei membrii acelei familii, aşa cum au fost la despărţirea prin moarte. Însă toate acestea se vor întîmpla cu acel trup care sub călăuzirea spi-

CREDINŢĂ SAU FAPTE?

In decursul timpului am avut ocazia a face studii şi cercetări în materie de exegeză biblică, în legătură cu problema credinţei şi a faptelor, acest dualism ce a pătruns în viaţa şi literatura de specialitate a bisericilor creştine în general şi a bisericii creştine apusene în special.

Am avut de asemenea ocazia a lua în consideraţie anumite probleme de doctrină, care fără îndoială au dat şi dau încă mult de lucru teologilor şi pastorilor în lucrarea lor. Aţi avut vreodată, de exemplu, vreo dificultate în ceea ce priveşte subiectul „Credinţa şi faptele”? Ca denominaţiune, am fost adesea acuzaţi de o anumită „robie a faptelor exterioare”. Probabil că pentru unii o asemenea afirmaţie devine ceva natural ori de cîte ori un creştin dă o mai mare importanţă Legii lui Dumnezeu.

Reformaţiunea, după cum ştim cu toţii, a fost o îndreptăţită şi vehementă reacţie. O reacţie — dar împotriva cui? Tocmai împotriva unei prea mari preamăriri a faptelor proprii ca mijloc de mîntuire, împotriva superficialităţii în ceremoniile religioase şi în viaţa credincioşilor. Această superficialitate atinsese culmea. Acestea au fost în mod violent respinse de către personalităţi însemnate din mijlocul clerului catolic, într-o formă şi mai violentă, de către protestantismul lutheran, şi cel mai violent dintre toate bisericile reformate — de către Calvinii.

În toate aceste reacţiuni, un lucru se pare totuşi că este aproape inevitabil. Oamenii sînt expuşi ispitei de a merge pînă la extrem, de a ajunge extre-

(Continuare la pag. 6-a)

ritului va fi curăţit întreg lăuntru său de orice fel de întinăciune.

Trupul a fost creat de Dumnezeu cu intenţia şi cu posibilitatea de a fi nemuritor. Şi în vederea acestui scop a fost statornicit întregul plan al mîntuirii, prin jertfa Domnului Hristos.

În firea şi în năzuinţele omului este această tendinţă după nemurire. Şi cită mulţime de bărbaţi de seamă nu şi-au înscris numele în istoria luminării lumii, rămînînd vii în mijlocul nostru prin amintirea lor.

„Ochii mei, iar nu ai altuia vor vedea pe Răscumpărătorul meu”, spune Iov cu atîta mulţime de ani înainte de Pavel (Iov 19,27), exprîmînd tot gîndul că acelaşi trup va învia în el revenind de la Dumnezeu forţa de viaţă, spiritul.

Spre această ţintă, de a aduce trupul la starea de nemurire se străduie spiritul, şi-şi ia ca tovarăş în această lucrare sufletul. Dintr-o casă de lut, aceşti doi factori îl vor transforma într-un palat a tot ce este frumos şi demn de dorit, o capodoperă, un tezaur de nestemate ale ştiinţei şi nobleţei.

În viaţa Domnului Isus s-a vădit cu prisosinţă această împerechere de forţe, spirit şi suflet, în vederea aducerii trupului la treapta a fi demn de nemurire, căci ni se spune că „Isus creştea în înţelepciune, în sta-

tură, şi era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor”. Luca 2,52.

Şi în vederea acestei ţinte a desăvîrşirii în măsura cea mai deplină posibil omeneşte, urmează ca spiritul, adică mintea, inteligenţa, acest impuls superior, să fie îngăduit a-şi spune cuvîntul în toată întinderea împărăţiei fiinţei creştinului. De aceea, prima preocupare a omului inteligent, spiritual în înţelesul superiorităţii minţii lui, este ca să-şi atragă de partea sa pe cel de al doilea împreună locatar al trupului, şi anume sufletul, cu mulţimea şi feburimea lui de simţiminte şi înclinaţii pe care să le înobileze, să le înalte la cea mai frumoasă podoabă a vieţii, spre fericirea celui ce le posedă şi bucuria celor în mijlocul cărora înflorească.

Şi din această contopire măiastră a unei inteligenţe scliptoare ce urcă pînă în înălţimile cerului şi face din forţele închise în atom telegari pe căi fără pulbere, cu un suflet mare şi nobil prins de tot ce este bine şi progres, va rezulta o forţă ce va putea face din trup, din această făptură vie, o unealtă biruitoare, al cărui drum să urce tot mai sus, răspîndind numai pace, bucurie, fericire.

V. FLORESCU

miști. Pionierii Reformațiunii ar fi fost în totul supraomeni, dacă ei s-ar fi dovedit a fi o desăvârșită excepție de la regula de mai sus. Chiar marele Luther a fost în această situație periculoasă. În fierbințele luptei legitime împotriva formalismului și a „robiei faptelor sau lucrărilor dinafară”, el deveni atât de zelos de a salva biserica contemporană lui de — mlaștina mântuirii prin sine și a neprihănirii proprii — încât el a fost ispitit să nege cu totul faptele și să nu le acorde nici un loc în marea lucrare a mântuirii. Dovada suficientă a acestei stări de lucruri stă ca un fapt bine cunoscut. Reformatorul german avea dificultăți serioase în acceptarea unei cărți a canonului Noului Testament, ca fiind în adevăr Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, pentru că autorul ei, Iacob, a avut foarte mult de spus în favoarea acelor manifestări externe în viața omenească, pe care noi le numim „fapte”. El a avut curajul să afirme excelența și importanța de seamă a faptelor. Oricine citește al doilea capitol al epistolei sale, și în mod deosebit versetele 14,17 și 22, poate simți chiar compătimire pentru Martin Luther. Cu siguranță că aceste texte biblice ni se par, la prima vedere, prea bine încheiate spre a veni în ajutorul unui vajnic luptător... împotriva îndreptățirii de sine prin contribuția eforturilor personale.

Totusi, nu trebuie să uităm, că Luther a fost drept în lupta sa. Orice preamărire a acțiunilor personale, trebuie să suna în urechile lui asemenea unui flaut al papalității, sau ca însăși vocea înșelătoare a Satanului. Desigur, frica sa constantă era aceea, ca biserica să fie ispitită a admite că faptele lor vrednice de plin ar putea să le dea un oarecare merit sau... neprihănire.

Neîndoios, pentru ca credincioșii să fie în adevăr mântuiți, au nevoie de un lucru — neprihănirea dată lor prin sacrificiul Domnului Hristos. Cum

se poate ca această neprihănire să ne poată fi dată? Lucrul acesta se poate realiza prin credință, sau prin fapte?

Ne dăm oare, chiar noi Adventiștii de Ziua a Șaptea, pe deplin seama cât de cu totul absurdă este această întrebare? Expresii destul de frecvente ca aceasta: Credința trebuie să fie urmată de fapte, poate indica faptul că noi toți acceptăm fără vreo obiecțiune, expresii, și, într-o măsură oarecare, un fel de gândire ce nu sînt caracteristice teologiei biblice, ci în mod precis sînt reminscențe ale unei culturi imbibate de concepțiile dualiste. Poate că lucrul acesta este cu totul inevitabil și deși întru totul scuzat. Cînd cineva educat în concepția culturii religioase contemporane spune „suflet” de exemplu, el asociază acest cuvînt cu idei la care un evreu din vechime niciodată nu s-ar fi gândit. Noi avem adesea ideea unui suflet care este opus corpului. Această concepție era cu totul străină minților celor care au scris V. Testament. Un suflet era totdeauna un om complet, incluzînd desigur „trupul” său. (Aici în mod natural folosesc expresia „corp” într-un sens abstract, ca ceva imaginat a fi cu totul „diferit” — opus — sufletului). Vedeti deci, cît de mult am moștenit noi de la Plato și cît de imperceptibil ducem cu noi această moștenire?

Dar atît cît privește dualismul (după Plato) sufletului contra corpului, nimeni nu ne poate amăgi cum că sufletul și corpul sînt două entități diferite, separate. Teologia noastră a fost intens pusă în gardă de teribilul pericol al concepției spiritualiste în privința aceasta. Și creștinii sinceri și deschiși, de-a lungul tuturor veacurilor au fost în stare să-și dea seama că un trup omenesc și un suflet omenesc sînt în mod simplu două aspecte, sau două părți ale aceleiași realități. Notați că am folosit expresia de creștinii „sinceri și deschiși”. Pentru noi creștinii, este necesară o minte deschisă și ușor de înduplecat, pentru a înțelege acest fapt simplu.

Și ce a făcut pe creștin a admite într-un mod atît de copilăresc că aceste două aspecte ale aceleiași realități nu sînt în mod necesar două lucruri separate și deci în mod implacabil opuse? Simplu, pentru faptul că el niciodată n-a observat nici într-un singur caz din toată viața sa, cînd una din aceste „două părți” să fie întilnită (văzută) independentă de cealaltă. Și nici una din analele istoriei nu ne-a dat vreun raport vrednic de crezare despre o asemenea monstruoasă întimplare. Iar descoperirea biblică nu face de asemenea nici o aluzie la așa ceva.

Dualismul credinței contra faptelor

Dar ce avem de spus despre dualismul acesta al credinței împotriva faptelor? Nu este în adevăr straniu? Nu este simptomatic? Noi cu toții opunem fără nici cea mai mică ezitare, credința ÎMPOTRIVA faptelor, și fără a ne gândi un moment că în realitate nu este nimic izbitor în aceasta. Dar cînd am avut noi oare experiența senzațională de a ne întilni cu una din ele singure? Cînd s-a cunoscut vreodată ca faptele (sau credința) să se manifeste singură ca ceva asemenea unui spectru solitar? Niciodată, în toată istoria omenirii, după cîte se știe pînă acum, nu s-a petrecut nici un caz cînd credința să apară fără ca în mod simultan, ea să se exprime într-o formă oarecare, în acțiuni externe. Cu certitudine că în materie de religie nici o singură faptă reală nu s-a adus la îndeplinire pe această planetă a noastră, fără o doză desăvârșită și corespunzătoare, de credință lăuntrică.

De fapt, există dovezi zdrobitoare cum că faptele și credința, sau invers, sînt în mod absolut aspecte inseparabile ale uneia și aceleiași realități. Astfel, „problema naturii lor controversate”, a „opoziției” lor, este fără îndoială în mod cert

(Continuare în pag. 11-a)

FEMEIA

ÎN LUPTĂ PENTRU VIAȚĂ ȘI PACE

Rolul femeii în viața socială este covârșitor de important. Femeia are o nobilă și înaltă menire; și când forța ei este folosită în direcția cea bună, este capabilă să schimbe fața lumii. Prin însușirile ei spirituale și prin natura sa, femeia este strâns legată de istoria neamului omenesc. Femeia-mamă plămădește caracterul generației careia îi dă naștere și tot ea transmite generațiilor viitoare, curentul principiului eredității. Nobilă și cu țeluri înalte, forță de virtute și năzuință spre mai bine, femeia poate deveni fericirea neamului omenesc.

În lumea noastră, în vîltoarea acestei generații, femeia are o mare lucrare de făcut. În timp ce atîtea curente se întretaie și atîtea interese se confruntă, femeia are un singur obiectiv, apărarea vieții. Acesta este de fapt cel mai suprem și mai nobil scop în viața ei. Tocmai acest fapt îi dă femeii drepturi incontestabile. Ea are dreptul la cuvînt în marile probleme ale zilelor noastre. Ea trebuie să se pronunțe în problemele războiului și păcii, ca cea mai în drept să hotărască soarta fiilor ei, rod al ființei omenesti. Tocmai de aceea ea își ridică vocea pentru apărarea viitorului omenirii, și cere ca să se pună capăt definitiv războiului, ca astfel fiii ei să nu mai fie exterminați prin brutala și neomenoasă forță a bombelor atomice.

Reprezentate ale femeilor din lumea întreagă, în scopul de a-și exprima voința, de a-și fixa obiectivele și a-și organiza forțele, au participat la lucrările Congresului Mondial al Femeilor, care a avut loc la Moscova între 24 și 29 iunie a.c. Acest congres a constituit un eveniment de o amploare fără precedent în mișcarea mondială feminină. Convocarea

Progresul social și schimbările de perioadă au loc în funcție de progresul femeilor și de lupta lor spre libertate și pace.

lui a avut loc din inițiativa Federației Democratice Internaționale a Femeilor.

Palatul Congreselor din Kremlin — locul unde s-au desfășurat lucrările acestui forum impresionant — a răsunat de vocea fermă a femeilor care au dezbătut problemele în care sînt vital interesate. Peste 1500 de delegate și observatoare, reprezentînd femeile din 114 țări, membre ale F.D.I.F., au discutat cu competență problema păcii, a dezarmării, independenței naționale, a egalității femeii în societate și familie, a educării copiilor și tineretului și au dezbătut împreună problemele cele mai vitale ale generației noastre.

Femei din toate continentele, reprezentînd toate rasele, au discutat despre nobilele țeluri ale umanității. Cu această ocazie au participat la Congres 133 de organizații feminine din diferite țări ale lumii. Ele reprezentau diferite pături ale societății, diferite curente și ideologii politice, credințe religioase, femei cu o soartă diferită, cu concepții și năzuinți diverse. Dar, erau adunate laolaltă în virtutea unei forțe care le unește și le impune să fie prezente în frămîntările veacului nostru.

Factorul comun care le-a unit și forța care le-a determinat să participe la marea lor întîlnire mondială, se înțelege limpede din cuvîntările, rapoartele și dezbaterile ce au avut loc în acest înalt forum mondial al femeilor. Problema centrală și fundamentală a zilelor noastre: apărarea păcii. Această năzuință nobilă a fost puternic exprimată în lucrările Congresului.

Sub emblema Congresului, formată din capetele a trei femei: una de rasă albă, alta de neagră și a treia de rasă galbenă, legate cu o singură năframă, pe care stă scris în diferite limbi cuvîntul „PACE”, delegatele la Congres, reprezentînd toate rasele, naționalitățile și convingerile, și-au luat angajamentul lor solemn de a sta strajă și de a ajuta pe cei ce vor să întărească pacea și să ferească omenirea de pericolul unui nou război.

Femeia nu poate lipsi de la lucrarea de sudură a lumii noastre contemporane. Este unanim recunoscut rolul femeilor în opera de redresare necesară veacului nostru, și că „problema femeii”, cuprinde în esență toate laturile vieții. La Congresul lor, femeile au discutat întreaga complexitate și multilateralitate a răspunderilor ce le au față de viață și societate. Analizînd perspectivele războiului, s-a pus problema: poate o mamă să aștepte cu brațele încrucișate pînă cînd se va dezlănțui un război termoneuclear aducător de moarte și pustiire? NU! De o mie de ori NU! Această idee s-a reflectat în toate cuvîntările femeilor de la Congres. Ele și-au dat seama că în cazul unui răz-

boi termonuclear, toți oamenii sînt amenințați de calamități fără de seamă. Un război racheto-nuclear de exterminare ar secera sute de milioane de vieți de pe toate continentele. Un astfel de război nu ar cruța și nu ar ocoli pe nimeni și nimic din bunurile materiale și spirituale ale lumii noastre.

De aceea, femeii nobile, iubitoare de pace, au examinat situația în timpul Congresului și și-au pus problema: cum poate fi scăpată omenirea de un asemenea pericol, și în general, poate fi el preîntîmpinat? La aceasta au răspuns cu glas puternic: „Noi ne-am unit pentru a pune în acțiune toate forțele împotriva primejdiei războiului, pentru a asigura o pace trainică pe întreg globul. Dacă vom dori, viața va triumfa!”

Viața este darul lui Dumnezeu cel mai suprem. Ea trebuie să triumfe. Pentru acest triumf a venit în lume Cel ce s-a numit: „Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșniciei, Domn al păcii“. El cînd a fost printre fiii oamenilor a semănat ideea veșniciei și a spus: „Eu am venit ca oamenii să aibă viață și s-o aibă din belșug“. Pentru triumful vieții, Cerul a luat toate măsurile necesare. Omul trebuie să folosească posibilitățile infinite pe care i le oferă Dumnezeu, ca să zăgăzuiască răul de pe pămînt. Războiul, ura dintre oameni, deosebirile de rasă, intoleranța, exploatarea și strîngerea de averi, sînt rele cu urmări dezastruoase în lumea noastră. Ele trebuie să dispară, ca această sărmană lume să mai poată avea chipul ce a avut în intenție Ziditorul ei cînd i-a dat ființă.

Pentru realizarea acestor nobile năzuinți, femeile își unesc eforturile în cea mai supremă acțiune: apărarea vieții și a păcii pe pămînt. Nici o altă misiune nu se poate compara cu aceasta. Mama are în mare măsură soarta viitorului și fericirea familiei în propria sa mînă. Ea are de-a face cu lucrări gingașe și poate înfriuri în bine cursul vieții a milioane

de bărbați, dacă nu chiar a întregii generații. Influența femeii este o puternică sămînță care dă roade sigure în bine sau în rău. Ea are posibilitatea și chemarea de a imprima fiilor ei, principii de viață și trăsături de caracter, care pot asigura un viitor de pace, fericire și progres. Formarea și educarea copiilor în primii ani ai vieții cade în răspunderea mamei. Pașii greșiți, datoriile neîndeplinite din partea femeii-mame, pot avea urmări veșnice. Atît geniile mari ale lumii, cît și harnicul inventator și muncitor din orice domeniu de activitate, dau rezultatele mărețe ale muncii lor creatoare, datorită unei mame, care a știut să se jertfească și să însămintzeze ideea de muncă și sacrificiu pentru binele comun.

În ziua de 24 iunie, în timp ce se ținea ședința Congresului, a avut loc un eveniment extraordinar de palpitant. Valentina Tereșkova, prima femeie-cosmonaut din lume, își face intrarea în sală. Un entuziasm de nedescris a cuprins delegațiile la Congres care au făcut primei comandante de navă cosmică o grandioasă primire. Ele aveau toate motivele să fie mîndre și fericite. Femeia care a zburat prin văzduh era în mijlocul lor, ca să participe la lucrările ce interesează viața pe acest glob, pe care Valentina Tereșkova îl privise de sus, și care apare: „ca o pîclă de un albastru diafan, care trece pe nesimțite de la albastru deschis printr-un albastru intens, spre negrul fără margini al Cosmosului... pămînt, în jurul căruia se văd pîlcuri de nori,“ ...sub care viața pulsează puternic încheștată într-o uriașă activitate, ce se mișcă în valuri gigantice de frămîntare înainte spre zări mai bune, mai senine.

În entuziasmul indescritibil al întregii asistențe, Valentina Tereșkova se urcă la tribună și în inflăcărata ei cuvîntare arată cum a zburat peste țări a căror reprezentate se află la Congres. În încheiere a cerut femeilor să spună un NU! războiului.

Primul zbor al unei femei în cosmos, este un eveniment de seamă, care cuprinde în sine și o mare semnificație pentru condițiile și tehnica care au făcut posibil astfel de rezultate. Delegationele la Congres, pe drept cuvînt au putut fi mîndre și pline de avînt pentru sarcinile viitoare pe care i le încredințează viața și progresul tehnicii al omenirii.

Nici nu se poate altcum. Femeia este tovarăș de drum bărbatului. Ea trebuie să fie egală cu el în familie, în muncă, în societate, spre a asigura un viitor fericit copiilor de pe întreg globul pămîntesc.

Femeia este părtașă alături de bărbat la tot planul pe care Creatorul l-a trasat vieții lor împreună. Cel ce a creat bărbat și femeie n-a enunțat nici o lege de discriminare între ei, ci, din contră, i-a organizat ca să alcătuiască amîndoi „un singur trup“. Discriminarea la care este supusă femeia nu corespunde legilor divine. Ea este ceva nefiresc și nenatural. Biserica noastră și principiile ce le avem privesc realizarea unei depline egalități între bărbat și femeie; egalitate, care este sprijinită de principii de totală armonizare și pace în viața practică. Viața trebuie trăită după legile sublimale ale armoniei universale, legi, care trebuie să guverneze raporturile între bărbat și femeie. Ele cuprind legile fizice, spirituale și morale care trebuie să funcționeze în acord cu legile universale.

O altă latură a preocupărilor participantelor la Congresul femeilor de la Moscova, a fost educația copiilor și tineretului. Aceasta formează o problemă serioasă și o sarcină grea. Tineretul din țările occidentale, alimentat de nebunia unei așa-zise civilizații și a unui modernism sălbatic, alunecă pe panta unui grad înfricoșător de imoralitate. Nici o lege a rațiunii nu mai este respectată. Pasiu-

(Continuare în pag. 24)

(Urmare din pag. 5)

și întru totul o pseudo-problemă. Sintem noi atunci logici, când spunem că trebuie ca faptele să urmeze credința? NICIDECUM. ACOMPANIEZE (INSOTEASCĂ) este expresia mai corectă. Adesea nici nu este necesar a spune că faptele trebuie să urmeze credința (credința urmată de fapte). Credința este totdeauna acompaniată, (însoțită) de fapte. Ea singură nu se poate ajuta.

Ce ne-a determinat pe noi a concepe credința și faptele în termenii unui anumit contrast? În cele din urmă, îndrăznim a spune, că nu găsim „CONTRAST“ în natura celor două „elemente“, pe care o întreagă lume a căzut de acord a le prezenta ca contrazicându-se reciproc. Astfel, încăodată, despărțirea aceasta, contradicția aceasta trebuie într-o oarecare măsură să fie tocmai în mintea oamenilor ce ridică problema.

Cine ne-a învățat pe noi a rupe chiar și viața credinței religioase în fișii? După cât putem vedea, trebuie să fie același spirit de dezagregare înșelătoare care a pătruns în cultura și concepția noastră religioasă. Și cine este prins de acest spirit de dualism morbid în cazul acesta? Aceasta poate fi ea și atunci când am întreba — cine nu este prins de el? Într-un asemenea caz, devine clar că trebuie să fie ceva greșit cu noi toți.

Deci, ne imaginăm noi că realmente, există în acea realitate vie pe care noi o numim credință ceva denumit ca „spirit pur“, o esență ideală a intelectului sau inimii, capabilă a se desprinde de manifestările ei concrete — plutind așa în eter, asemenea acelor suflete misterioase despre care (pseudo-credința — mistică și superstițioasă) unii mai cred că în cele din urmă părăsesc trupurile respective (la moarte)

și duc o existență aparte numai pentru ele, undeva deasupra pământului?

„În opoziție“ deci, acestei substanțe spirituale numită credință, ne imaginăm un alt fenomen numit „FAPTE“ — egal de independent și vagabond, și mai presus de toate avind o deosebită aversiune împotriva credinței?

Este un lucru prea îndrăzneț a încerca aici o oarecare sinteză? Este oare prea mult dacă unele persoane care mai au un simțămînt unitar în ceea ce privește viața și ființa noastră omenească, se simt puțin tulburate, cum este și cazul, în problema celor două spectre fără de cămin și pace, pe care veacurile de dualism au insistat a le separa? Oricum, ne-am hotărît să punem această îndrăzneată întrebare: Să presupunem că faptele și credința, de asemenea s-ar întîmpla să fie două părți inseparabile, părți ale uneia și aceleași realități! Noi sperăm în mod sincer că făcînd astfel noi nu am comis crima de a înjuga laolaltă două părți iremediabil antagoniste. Mai degrabă noi credem că nu este nevoie a aduce laolaltă credința și faptele. Aceasta pentru simplul fapt că ele nu au fost niciodată separate. Ele trebuie să acționeze și să ființeze concomitent în cel mai mare grad. Și care este dovada că credința nu are nici un fel de existență, în afara faptului că ea este în stare să aducă dovezi concrete ale existenței ei manifestîndu-se prin mijlocul faptelor? Noi nu ne imaginăm că ar fi nevoie de vreun proces de logică perspicace pentru a ajunge la o asemenea concluzie. O doză minimă de bun simț și simplă și empirică observare se pare a fi suficientă. Faptul că nici un observator sau cercetător în cursul istoriei omenirii n-a avut sentimentul experienței de a se întîlni cu unul din aceste „elemente“ fără a întîlni pe celălalt în același timp, lucrul acesta trebuie să ne furnizeze un caz destul de interesant și frumos de logică inductivă. Dar pe lângă aceasta, noi

avem mărturia clară a Sfințelor Scripturi. Împotriva cărui lucru polemizează apostolul Iacob, dacă nu chiar împotriva acestui dualism al credinței împotriva faptelor? Și de ce absurditate își bate joc oare cînd zice? „Dacă un frate sau o soră sînt goi și lipsiți de hrana de toate zilele, și unul dintre voi le zice: „Duceți-vă în pace, încălziți-vă și saturați-vă!“ fără să le dea cele trebuincioase trupului, la ce i-ar folosi? Tot așa și credința: dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși. Dar va zice cineva: „Tu ai credința, și eu am faptele“. „Arată-mi credința ta fără fapte, și eu îți voi arăta credința mea din faptele mele“. Iacob 2, 15—18.

Este tocmai înțelegerea aceea simplă cu privire la unitate și armonie pe care noi o găsim în mod constant cînd examinăm ideologia credinței și faptelor bisericii Creștine primitive.

Iacob, de asemenea, este în mod eminent asemenea unui copil în problema aceasta. Mintea sa nu este urmărită de nici un spectru al dualismului în vederile sale cu privire la credință și fapte. Pentru el ele formează o perfectă unitate. Nu pentru că el are vreo încredere, indiferent de natura ei, în ceea ce privește abilitatea credinciosului de a se mintui pe sine, sau vre-o admirație de un fel sau altul, despre frumusețea morală a lui. El știe perfect de bine că în credința Domnului Hristos, credința este un factor decisiv și întru totul important în realizarea marii minuni a mîntuirii prin Hristos. Deci nu ar fi oare rezonabil a gîndi că acesta este chiar motivul pentru a se cere atît de arzător a face ca acest unic mijloc să trăiască în adevăr, și în mod desăvîrșit în inima credinciosului?

Cum poate deci credința să fie făcută vie? Cum poate fi ea desăvîrșită? Aici ajungem în adevăr la marea dovadă a unității creștine în concepția

(Continuare la pag. 24)

DAR... SAU IMPRUMUT

Te-ai gândit să faci cui-va vreun dar și apoi să aștepti să-ți fie înapoiat? Desigur că nu. Acesta n-ar mai fi un dar, ci numai un împrumut. Când faci vreunei persoane un dar de ziua nașterii, sau cu alte ocaziuni, atunci dăruiești pentru totdeauna acel lucru.

Te-ai gândit vreodată în fe-ful acesta la textul din Ioan 3,16? Spune el oare: „Căci atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a ÎMPRUMUTAT pe singurul Său Fiu...“? Nu, nicidecum. Textul Scripturii spune astfel: „Căci atât de mult a iubit Dumnezeu lumea că A DAT pe singurul Său Fiu“. Când El a dat acest dar, oare lucrul acesta n-a însemnat nimic pentru Dumnezeu? Dimpotrivă... acesta a fost un dar permanent pentru că El L-A DAT. Ori de câte ori citim acest verset ar trebui să vedem ceva nou în el. Mă uimește cîntarea mereu aceeași a îngerilor: „Sfînt, Sfînt, Sfînt, este Domnul Dumnezeu Cel Atotputernic“. Ei nu obosesc niciodată, pentru că de fiecare dată ei cîntă aceasta ca un rezultat al u-

nei noi descoperiri. În veșnicii, cei mîntuiți vor studia în depănarea lentă și nestingherită a timpului darul lui Dumnezeu, și fiecare descoperire nouă va da o nouă însemnătate, o nouă nuanță cîntecului de laudă.

Păcatul a dat naștere unei separațiuni între Tată și Fiu, pe care noi nu o putem înțelege pe deplin. Păcatul totdeauna separă și aduce durere și suferință. Dar ce despărțire trebuie că a fost aceea cînd Dumnezeu „L-a făcut păcat pentru noi, pe El care n-a cunoscut nici un păcat“! Noi sesizăm prea puțin din acest eveniment deosebit de important, și niciodată nu-l vom înțelege pe deplin, nici chiar în veșnicie.

Dar meditănd profund asupra lui, noi putem primi noi raze ale însemnătății crucii. Cît de zdrobitor trebuie că a fost momentul cînd Domnul Isus a tîrnînd pe cruce ca un păcătos, murind ca un păcătos, darul lui Dumnezeu pentru omenire nu mai urma să ne fie niciodată luat înapoi. Un astfel de dar nu mai fusese niciodată dat pînă aici. Și a fost în adevăr un dar și nu numai un împrumut.

Care trebuie să fie însemnătatea faptului că Dumnezeu Tatăl a trebuit să ia viața propriului Său Fiu! „Cum?“ veți spune dumneavoastră. „Nu romanii L-au răstignit?“ sau „Nu iudeii L-au omorît prin mîinile soldaților romani?“ Da, așa s-a intenționat, dar nu s-a întîmplat astfel. El nu a murit din cauza rănilor, deoarece în mod normal, lucrul acesta ar fi cerut trei sau patru zile, și pentru acest motiv ei au zdrobit picioarele celor crucificați, cînd au fost dați jos de pe cruce. Soldații au fost surprinși văzînd că Isus murise deja. Ce dovadă avem atunci că Dumnezeu Tatăl a făcut lucrul acesta? În primul rînd noi avem exemplul lui Abraam și Isaac. Chiar Domnul Isus a spus: „Tatăl vostru Abraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea; a văzut-o și s-a bucurat“. (Ioan 8,56). Aici El trebuie că S-a referit la experiența lui Abraam cînd a fost gata a aduce jertfă pe Isaac. Căci imediat după ce citează acest text, Serva Domnului spune: „Pentru a întipări în mîntea lui Abraam realitatea Evangheliei,

ca și pentru a-i încerca credința, i-a poruncit Dumnezeu să aducă jertfă pe fiul său". Iar în capitolul precedent, se spune:

Prin făgăduință și tip, Dumnezeu vesti Evanghelia lui Abraam. Ni se spune mai departe că: „Isaac a fost (un tip) o înfățișare a Fiului lui Dumnezeu, care a fost adus ca jertfă pentru păcatele lumii. Dumnezeu dorea să întipărească în Abraam Evanghelia mântuirii celui păcătos. El a fost făcut să înțeleagă prin propria lui experiență cât de inexprimabil a fost sacrificiul de sine al Dumnezeului cel veșnic în dăruirea Fiului Său, ca să moară pentru mântuirea păcătosului”.

Dacă Isaac a fost o „înfațișare a Fiului lui Dumnezeu”, iar Abraam trebuia să înțeleagă prin propria lui experiență, sacrificiul de sine al lui Dumnezeu, atunci Abraam trebuie să a fost o înfațișare a lui Dumnezeu Tatăl. Lui Abraam nu i s-a cerut să dea pe Isaac altcuiva pentru a-l aduce jertfă. El trebuia să aducă jertfă pe fiul său și astfel să constituie un tip al jertfei Domnului Hristos și al sacrificiului lui Dumnezeu. Cuvîntul inspirat spune mai departe: „Îngerilor care au fost martori la unilinta și chinul sufletesc al Fiului lui Dumnezeu, nu li s-a permis să intervină, ca în cazul lui Isaac. Așa cum spunea profetul, „a plăcut lui Dumnezeu să-L zdrobească...” (Is. 53,10).

În al doilea rînd, avem moartea finală a celui păcătos. Prima moarte este numai un somn, rezultatul păcatului. Dar „plata păcatului este moartea” (Rom. 6,23). După ce citează acest text și Deut. 30,15, Serva Domnului spune: „Moartea despre care este vorba aici în Sf. Scriptură, nu este aceea pronunțată asupra lui Adam, căci toată omenirea suferă de pedeapsa căderii lui. Aceasta este a doua moarte: care este plasată în contrast cu viața veșnică”.

„Pe Cel care n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2 Cor. 5,21).

„Hristos simțea deseperarea pe care o va simți păcătosul cînd harul nu va mai mijloci pentru nici un păcătos. Tocmai simțirea păcatului care aducea mînia lui Dumnezeu asupra Sa ca locțiitor al păcătosului, făcu ca paharul pe care El îl bău să fie atît de amar, și acela a zdrobit inima Fiului lui Dumnezeu”.

Deoarece El a murit pentru noi, atunci trebuie să experiența morții de a doua oară a fost aceea prin care El a trecut; căci noi toți, sfinți și păcătoși, cu excepția celor cîțiva care au fost și vor fi transformați fiind în viață, trebuie să murim de prima moarte. „Fiindcă Dumnezeu nostru este un foc...” (Ebr. 12,29), păcatul pieire în prezența Sa (2 Tes. 1,7—9). Prezența lui Dumnezeu în mînia Sa împotriva păcatului, este consumatoare. Prin această experiență a trecut Domnul Isus pentru noi. Domnul Isus a luat locul păcătosului și astfel și-a atras asupra-și mînia lui Dumnezeu, ca purtător al păcatelor noastre.

Noi putem avea numai o slabă înțelegere a acestor scene, citînd istoria lui Abraam și Isaac. Lui Abraam i s-a cerut să ia pe fiul său Isaac, și să meargă la muntele Moria, viitorul loc al Templului, și să-l aducă jertfă. Ce luptă trebuie să a dus Abraam! El nu a spus nici măcar Sarei, soția lui. Poate că el a lăsat numai vorbă că el și Isaac s-au dus să ducă o jertfă. Trei zile și trei nopți el a dus această povară singur. În cele din urmă, pe cînd se apropia de munte el trebui să aducă aceasta la cunostința lui Isaac. Isaac putea să fugă, căci el nu avea decît aproximativ douăzeci de ani, iar tatăl său avea peste o sută de ani. Dar el a înțeles situația și s-a încrezut în tatăl său. Astfel, ascultarea triumfă..., iar Abraam purcese la împlinirea poruncii. Dar Dumnezeu îl împiedică a face acest act. El își demonstrase acum credința sa și a dat un exemplu lumii de ceea ce Dumnezeu Tatăl trebuia să facă, în Isus Hristos.

Dar Dumnezeu Tatăl nu putu să fie cruțat de această grea încercare. Domnul Isus nu a fost numai FIU, ci de asemenea și MIEL. Priviți-L pe cruce. Ca păcătos Tatăl trebuia să-L ia viața. El urma să moară ca un înlocuitor al păcătoșilor, să moară ca un păcătos și nu ca un sfînt. „Căci Dumnezeu este un foc mistuitor” (Ebr. 12,29; Is. 33,14). Căutați a simți chinul Tatălui. Asemenea lui Abraam. El se îndepărtă și întunericul acoperi pămîntul de la ceasul al șaselea și pînă la ceasul al nouălea. (De la amiază și pînă la ceasul al treilea).

„În întunericul acela des se ascundea prezența lui Dumnezeu. El face din întunericul corului Său, și ascunde slava Sa de ochii oamenilor... Dacă slava Lui ar fi strălucit din nor, oricine ar fi privit, ar fi fost nimic. Iar în ceasul acela îngrozitor Hristos n-ar fi fost îmbărbătat prin prezența Tatălui Său. El a călcat singur în lin, și dintre oameni nimeni nu era cu El”. Acestea au fost trei ore de supremă înclăștare.

Dumnezeu a iubit pe Fiul Său și ne-a iubit pe noi. Domnul Hristos strigă tare: „Dumnezeul Meu, Dumnezeuul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Marcu 15,34). Lucrarea trebuia împlinită. „Vreau ca ei... să fie cu Mine” (Ioan 17,24). Dragostea Lui pentru noi a învins. Păcatul și Dumnezeu nu pot exista împreună. Pentru acest motiv a intervenit despărțirea între noi și Dumnezeu cînd Adam a păcătuit, căci altfel muream. Tatăl a jertfit pe Fiul Său, pentru că „pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi” (2 Cor. 5,21). El L-a dat „omenirii printr-o legătură ce nu se va rupe niciodată... Pentru totdeauna El va purta natura Sa omenească”.

Lucrul acesta este frumos ilustrat în V. Testament, în Ezechiel 21,6—7. Dacă cineva s-a vîndut ca sclav, el trebuia să rămînă astfel șase ani. În anul al șaptelea el trebuia să fie liberat. Dar dacă în timpul cît a fost în robie stăpînului lui i-a dat o soție, și ei au avut copii, el trebuia să-i lase în urmă. Dar

dacă dragostea lui pentru soție și copii era mai mare, el putea rămîne cu ei. Dacă el alegea a face astfel, atunci el trebuia să se ducă la poarta cetății, iar stăpînul său să-i străpungă urechea cu o sulă. Această rană urma să fie un semn al dragostei sale pentru nevastă și copii. Acest lucru a fost profetizat de Isaia cu privire la Domnul Hristos: „Domnul Dumnezeu Mi-a deschis urechea, și nu M-am împotrivit, nici nu M-am tras înapoi” (Is. 50,5). Psalmistul spune de asemenea despre Mesia: „Ci Mi-ai străpuns (deschis) urechile; nu ceri nici ardere de tot, nici jertfă de ispășire”. (Ps. 40,6). Aceasta este aceeași expresie ebraică tradusă cu „săpat, deschis” în toate cele trei citate. El a venit singur și a servit. El putea să ne lase singuri. Dar El a iubit „mireasa” Sa și a ales să Se lege cu ea pentru veșnicie. În rugăciunile Sale către Tatăl Său, El se ruga: „Tată, vreau ca acolo unde sînt Eu, să fie împreună cu Mine și aceea, pe care Mi i-ai dat Tu” (Ioan 17,24). El a urcat pe lemnul crucii. Și nu urechile Sale, ci mîinile Sale, coapsa și picioarele Sale au fost străpunse.

Cineva întrebă odată pe un Iudeu: „Așteptați pe Mesia să vină?”

„Da”, răspunse el, „noi credem că El va veni în șase ani”.

„Va avea El răni în palmele Sale?” spuse interlocutorul, și în timp ce acesta privea întrebător, acesta continuă: „Profetul vostru Zaharia spune despre Mesia că atunci cînd El va veni, va fi întrebător: „Ce sînt aceste semne ale rănilor în palmele Tale?” Atunci El le va spune: „În casa celor ce Mă iubeau le-am primit” (Zah. 13,6). Așteptați pe Mesia cu semele rănilor pe mîini?”

Acesta plecă, dar apărură dimineța următoare cu o înfățișare foarte dezolată. El spuse: „Dacă El are semne de răni în palmele Sale, de unde le-a primit?”

Da, El putea alege calea cea mai ușoară și pe noi să ne lase fără Mîntuitor. Dar El spune prin profetul Ieremia: „Eu sînt

căsătorit cu voi”. Deci, posibilitatea adulterului spiritual. În Rom. 7,4 se spune că noi sîntem căsătoriți cu Domnul Hristos. Ducînd mai departe această ilustrație, Pavel citează Gen. 2,

CAIMITO

Caimito, este un fruct din jungla peruviană. El este dulce și răcoritor. El pare bun și are un miros parfumat. De fapt, cînd muști din el pentru prima dată, gîndul îi se duce fără să vrei la grădina Edenului. Și cu toate acestea, acest fruct nu este așa de popular, așa de solicitat cum ne-am așteptat noi a fi. Iată ce povestește despre acest fruct un explorator. Jose și Sulem Charez, buni prieteni, au pus pe masă, o farfurie plină cu Caimito. Cu o mare poftă de mîncare ne-am așezat la masă în mica căsuță, începînd ca de obicei a mîncea un fel de mîncare de bob, orez și banane. Nimeni n-a schițat nici un gest de a se atinge de „Caimito”. Mirîndu-mă, am așteptat mirosînd fructele și în cele din urmă am întins mîna și am apucat un fruct bine copt.

Ceilalți au încetat pur și simplu a mai mîncea. Nu înțelegeam de ce toți se uită la mine într-o așteptare compătimitoare.

Am mușcat. Era mai bun decît mă așteptam. Era răcoritor, dulce, și părea că se topește în gură. Nu puteam înțelege nici în ruptul capului atmosfera apăsătoare de așteptare ce domnea în cameră. O mușcătură urmă altei mușcături. Mă bucuram foarte mult și deschisei gura ca să-mi împărtășesc sentimentele mele în legătură cu acest minunat fruct, cînd o senzație neplăcută îmi veni în gură. Ceva nu funcționa bine. Am început să mă strîmb. Simțeam cum limba mi se umflă. Buzele nu voiau a se mișca. Cei ce mă priveau, izbucniră într-o cascadă de ris. Cu părere de rău, am constatat că „Caimito”, conținea un fel de rășină care avea proprietatea de a strînge gura și a o face pungă. A te șterge cu un prosop sau cu o altă cîrpă, nu faci altceva decît că riști a-ți astupa și mai mult gura. Trebuia să te speți cu gaz în gură. Și m-am spălat în gură cu gaz.

De atunci nu-mi mai place „Caimito”.

De fapt, Caimito, este la fel ca și păcatul. Ispita are o sumedenie de metode pentru a tenta pe cel cărui i se prezintă, pentru a-l determina a se abate de la linia cea dreaptă a unei comportări creștine. Este plăcută la înfățișare, la gust, dar în ea este o cursă. Rezultatele ei sînt mult mai rele decît cele avute asupra mea de „Caimito”.

24, în Efes. 5,31.32, unde spune: „De aceea, va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevastă-sa, și cei doi vor fi un singur trup”. Apoi prin analogie Pavel spune: „Taina aceasta este mare” (vorbesc despre Hristos și despre Biserică). Cit de minunată este aplicația apostolului Pavel, a iubirii Domnului Isus pentru mireasa Lui! În această analogie a nunții, care legătură este mai strînsă, a fiului față de tatăl, sau a fiului față de soție? Desigur aceea a fiului față de soție. Nu a spus oare Dumnezeu că el (omul) va lăsa pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa? „Taina aceasta este mare (vorbesc despre Hristos și despre Biserică)” Lucrul acesta nu însemnează că Domnul Isus iubește mai puțin pe Tatăl Său, dar iubirea Lui față de noi L-a obligat să vină și să rămînă cu noi. „Pămintul a fost dat fiilor oamenilor”. Numele Său adevărat este „Emanuel” — Dumnezeu cu noi.

În Apoc. 22,3 ni se spune că „tronul lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea”. Lucrul acesta este aproape peste puterea de imaginație a noastră. Da, Domnul Hristos a fost dat omenirii pentru veșnicie, și noi sîntem „moștenitori împreună cu Dumnezeu și cu Domnul Hristos”.

Pentru aceasta S-a rugat Domnul Hristos: „Eu în ei și Tu în Mine, pentru ca ei să fie în mod desăvîrșit una... Tată, vreau ca acolo unde sînt Eu, să fie împreună cu Mine” (Ioan 17,23—24). Dar de-a lungul veacurilor, va fi o bucurie mereu crescîndă și alta care-i urmează, pe măsură ce ne bucurăm de darul cel mai mare ce a fost cîndva. Nu este de mirare că Pavel scria fraților din Efes: „Și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care între orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu” (Efes. 3,19).

Pastor : P. DELEANU

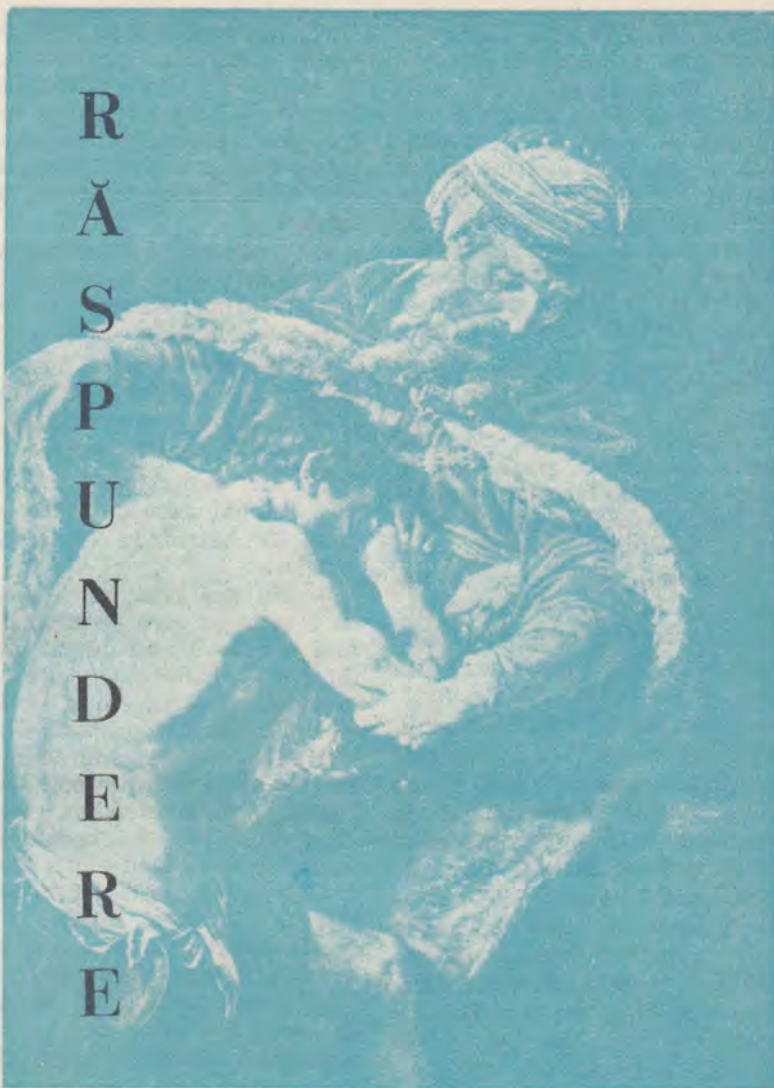
Puțini înțeleg cu adevărat ce se cuprinde în cuvântul creștin. El înseamnă a fi ca și Hristos, a face altora bine, a fi dezbrăcat de orice egoism, și a avea viața caracterizată prin fapte de dezinteresată bunăvoință. În felul acesta se începe în Spiritul Profetic o dezvoltare a ideii cum că creștinismul trebuie să fie o exemplificare a unor principii nobile de viețuire în primul rînd în familie, ca apoi influența lui să se reverse și în afară.

Creștinismul și-l dovedește tatăl în familia sa, prin felul de purtare. „El, tatăl, ar trebui să impună familiei lui virtuți tari, — energia, integritatea, cinstea, răbdarea, curajul, sîrguința și îndemînarea de a fi de folos practic. Iar ceea ce cere de la copiii săi trebuie să trăiască el însuși, ilustrînd virtuțile cu însăși purtarea lui. El este capul familiei. Soția așteaptă de la el iubire și simpatie, cum și ajutor la educația copiilor; și aceasta este chiar drept. Copiii sînt și ai lui cum sînt și ai ei, și are un interes egal pentru buna lor stare“.

Creștinismul său, „soțul și-l va dovedi ajutînd cu multă simpatie și cu o dragoste continuă pe soția sa. Dacă el vrea ca să mențină voioșia și bucuria ei, astfel încît să fie ca și lumina soarelui în casă, atunci să caute a-i ajuta să-și poarte sarcinile. Bunătatea și iubirea curtenitoare, vor fi pentru ea o incurajare prețioasă, și fericirea pe care el o împărtășește va aduce bucurie și pace propriei sale inimi.

„Soțul și tatăl care este uruz, egoist și poruncitor, nu este nefericit doar pentru sine, ci el aruncă tristețe și asupra tuturor celor care compun familia sa. El își va culege rezultatul vîzînd soția sa disperată și bolnăvicioasă, iar pe copiii săi mînjiți cu propria sa fire neubitoare.

„Dacă mama este lipsită de grija și mîngîierea pe care trebuie să o aibă, dacă este lăsată să-și risipească puterea prin supra-muncă ori prin tulburări și tristeți, copiii ei vor fi lip-

R Ă S P U N D E R E

„Numai egoismul și împlinirea propriilor poște ne împiedică de a fi de folos altora“.

siți de forța vitală, de puterea de cuprindere a minții lor, și de voioșia deplină pe care ar trebui să o moștenească.

„Puterea mamei trebuie susținută cu multă iubire, prevenind slăbiciune și boală.

„Mulți soți și tați ar putea să ia o învățătură folositoare de la purtarea de grijă a păstorului credincios. Iacob, cînd a fost silit să facă un drum repede și greu, a răspuns :

„Domnul meu vede că copiii sînt micșori, și am oi și vaci fătate; dacă le-am sili la drum

o singură zi, toată turma va pieri“. „Eu voi veni încet pe urmă, la pas cu turma, care va merge înaintea mea, și la pas cu copiii, pînă voi ajunge“. (Gen. 33,13.14).

„Pe calea cea obositoare a vieții, fie ca soțul și tatăl să meargă încet, atît cît este în stare să suporte tovarășul său de drum. El să învețe a-și încetini pasul, și să sprijine pe acela care este chemat să meargă lîngă sine.

„Tatăl trebuie să facă partea sa în ce privește fericirea căminului. Oricare ar fi grijile și necazurile sale, acestea nu trebuie lăsate să umbrească familia sa; el trebuie să intre în casă cu zîmbete și cuvinte plăcute.

„Căminul trebuie să fie un loc unde locuiesc voia bună, curtoazia și dragostea; și unde există aceste binecuvântări va fi fericire și pace. Necazurile pot să vină, dar ele sînt partea oamenilor. Faceți ca răbdarea, recunoștința și iubirea să păstreze raze de soare în inimă, oricît de întunecată ar părea că este ziua. În familii de felul acesta zăbovesc îngerii lui Dumnezeu.

„Soțul și soția să-și ia timp pentru a vedea cum să adauge la fericirea celuilalt, neuitînd niciodată micile amabilități și curtuazii care fac viața voioasă și luminoasă. Între soț și soție să fie deplină încredere“.

Creștinul nu trebuie să aștepte ca vreo boală sau moartea să trezească în el simțămintele de iubire și recunoștință față de tovarășul său de viață.

„Cînd moartea închide ochii, cînd mîinile sînt încrucișate pe pieptul liniștit, cît de grabă se schimbă simțămintele. A dispărut invidia și amărăciunea; disprețurile și răutățile sînt iertate, uitate. Cîte cuvinte plăcute sînt rostite despre mort! Cîte lucruri bune din viața lui sînt reamintite! Laude și cuvinte de apreciere se aud cu prisos; dar ele cad în urechi ce nu pot auzi, în inimi ce nu pot simți. Dacă aceste cuvinte ar fi fost rostite atunci cînd sufletul trîdit avea așa multă nevoie de ele, cînd urechea ar fi putut auzi și inima ar fi putut simți, ce tablou plăcut ar fi fost lăsat în minte! Cît de mulți, cînd stau plini de respect și tăcuți alături de mort, își amintesc cu rușine și durere cuvintele și faptele care au întristat inima ce acum va rămîne nemișcată! De aceea, să dovedim în timpul vieții noastre toată frumusețea, iubirea și bunătatea. În purtarea noastră unul față de altul să fim cu atenție, respect îndatoritor și îngăduință. Fie ca acele cugete și simțăminte care iau viață în jurul muribundului și a mortului să se găsească în legăturile zilnice în viață“.

Nu mormîntul este locul dovedirii iubirii din partea soțului creștin, ci viața. Căci ce folosește că-i ridici soției și mamei peste mormînt pînă și un palat, cînd în anii mergerii alături ai dat, poate, o atenție mai mică.

Nu înseamnă creștinism, nu înseamnă iubire, a fugi de la această, sfîntă datorie ce ți-ai luat-o în viața de cămin.

Cît de pilduitoare poate fi pentru unii care își fac fală din numele de creștin prea credincios, următoarea istorisire:

Nu de mult, într-o călătorie, într-un compartiment de tren, un bătrîn de 76 de ani istorisea:

— Nu am avut parte și eu de o soție cu care să-mi fi dus anii vieții. Mi-au murit una după alta, toate patru cîte am avut. Mi-au rămas de la ele înșă copiii; de la fiecare cîte trei sau patru. Ei îmi amintesc de fiecare dintre soțiile mele. Am luptat, m-am străduit, i-am crescut pe toți, nu m-am dat înapoi de la nici un efort, n-am vrut să pierd pe nici unul din cîți mi i-au lăsat soțiile mele, și azi sînt fericit, și ar fi și ele fericite să-i vadă: ingineri, avocați, profesori. Și cît mă îngrijesc și mă iubesc ei!

Și ochii bătrînului, încă plini de vigoare, se împăienjeniră puțin de o bură de lăcrămare, privind în urmă...

În adevăr, fericit bătrînul, care n-a fugit de răspunderea luată în viața de cămin și pe care și-a purtat-o cu bărbăție și curaj pînă la capăt, cinstind amintirea mamelor.

Faptul recăsătoririi, chiar de a patra oară, nu a însemnat din partea tatălui motiv de dăritării a răspunderii față de copiii din urmă; fiecă soție nouă, conștientă de obligația ce-i re-venea ca mamă, și neîmpiedicîndu-și soțul a-și purta cu demnitate obligațiile răspunderilor lui față de copiii celorlalte mame... căci copiii acestora însemnau pentru noua soție copiii ei, ea mama lor.

Ce exemplu minunat!

Și amintirea îmi împospă-tează o convorbire pe care cîndva am auzit-o cu ocazia unei înmormîntări, într-un cimitir.

Un tînăr, îndurerat, numai lacrimă, istorisea unui prieten al său:

— Și a fost așa de bună măicuța mea cea de a doua; s-a îngrijit atîta de mine, parcă ar fi fost măicuța mea adevărată: Ce mă voi face fără de ea? O voi mai revedea-o?!

Dar prietenul său, cu gîndul dus departe, îi răspunse:

— Cît de deosebită mi-a fost însă soarta mea. Din ziua cînd mi-a murit măicuța adevărată, tata, recăsătorindu-se, nu a mai vrut să știe de mine, alungîndu-mă în chip și fel. Îl incurcam.

Și amîndoi erau din familii de creștini, însă cît de deosebite rezultatele. În ochii unuia rămăsese minunat zugrăvite două tablouri de neuitat: chipurile a două mame care s-au contopit într-atîta încît nu mai puteau fi deosebite, urmărind fericirea lui. În ochii celuilalt tot două tablouri: unul al scumpei lui măicuțe ce îl părăsise și tabloul ursuzului și egoistului tată ce socotea că obligațiile față de prima sa soție îl stînjeneau în noua lui căsnicie.

Nu știu dacă venerabilul bătrîn credea sau nu că vreodată ar fi să-și mai revadă soțiile, mamele copiilor lui, și să-și fi pus întrebarea ce ar răspunde el soției despre copiii încredințați grijei lui. Însă indiferent de aceasta, iubirea cea mare ce l-a legat de soțiile lui l-a minnat să nu le uite. Și ca urmare, focul nepotolit al iubirii lui față de soție și l-a revărsat în chip darnic în jertfirea lui față de copii, păstrîndu-i pe toți lîngă el și făcînd din ei oameni de cînst.

„Pildă v-am dat“, poate zice și acest bătrîn.

Cu adevărat, ce se înțelege prin cuvîntul de creștin.

Iubire... răspundere!

V. Fl.

„MELHISEDEC“

— CINE A FOST ? —

GEN. 14; Ps. 110, 4;
EBREI 7

In paginile Sf. Scripturi găsim probleme ce au o contingentă directă cu mîntuirea acordată prin har, în meritele jertfei Domnului nostru Isus Hristos de pe Golgota, și care trebuie înțelese și aplicate în viața noastră așa cum sînt prezentate de înțelepciunea divină. Lipsa lor din viața creștinului, sau greșita înțelegere a lor, are repercusiuni cu caracter veșnic asupra celui în cauză. Sînt deci probleme care constituie prin esența și natura lor — PROBLEME DE MÎNTUIRE.

De exemplu, pentru un creștin, problema divinității Domnului Hristos, este „O PROBLEMĂ DE MÎNTUIRE. Nu poate un creștin sincer să respingă credința în divinitatea Domnului Hristos, și totuși să mai poată aspira la veșnicie. E un non sens și o imposibilitate. Problema aceasta constituie, în lanțul altor probleme, veriga principală ce leagă pe cel credincios de veșnicie.

Dar sînt și probleme care prin natura lor nu influențează problema mîntuirii cuiva. Înțelegerea sau interpretarea greșită a unei astfel de probleme nu afectează rezolvarea pozitivă a mîntuirii celui în cauză. Multe sînt aceste probleme și de gradată diferite și una dintre ele este și problema ce face subiectul studiului de față.

Cine a fost Melhisedec? A fost el oare Sem, fiul lui Noe; Domnul Hristos în persoană; Duhul Sfînt, cum pretind unii; și un personaj istoric viu, sau așa cum încearcă să ni-l prezinte Origen., un inger?

Desigur că nu toate aceste ipoteze pot fi adevărate. Dar tot atît de adevărat este și faptul că diferitele concepții pe care le-ar avea unii cu privire la Melhisedec, acestea nu pot avea urmări pozitive sau negative asupra mîntuirii, căci indiferent — din acest punct de vedere — cine a fost el, problema mîntuirii, ridică alte aspecte ce nu au contingentă cu persoana lui Melhisedec.

Cu toate acestea, o problemă rămîne totuși în picioare și anume... Dacă nu este o problemă de mîntuire, ea dovedește totuși nivelul cunoștințelor scripturistice ale cuiva. Nu arareori mi-a fost dat a auzi pastori care au afirmat de la înălțimea amvonului, că Melhisedec a fost Domnul nostru Isus Hristos. Ce impresie a făcut lucrul acesta

asupra celor ce cunoșteau problema e lesne de închipuit, cu atît mai mult cu cît Spiritul Profetic este în privința aceasta categoric, așa după cum grăiesc și Comentariile A.Z.S. asupra acestui subiect.

Despre Melhisedec se amintește în trei locuri în Sfînta Scriptură.

1) **Geneza 14,18—20**: „Melhisedec, împăratul Salemului, a adus pîine și vin: el era preot al Domnului Celui Prea Înalt. Melhisedec a binecuvîntat pe Abraam, și a zis: 'Binecuvîntat să fie Abraam de Dumnezeu Cel Prea Înalt, Ziditorul cerului și al pămîntului. Binecuvîntat să fie Dumnezeu Cel Prea Înalt care a dat pe vrăjmașii tăi în mîinile tale!' Și Abraam i-a dat zeciuială din toate“.

2) **Psalmul 110,4**

„Domnul a jurat, și nu-I va parea rău:

Tu ești preot în veac,
în felul lui Melhisedec“.

3) **Ebrii 7,1—18**

„În adevăr, Melhisedec acesta, împăratul Salemului, preot al Dumnezeului Prea Înalt, — care a întîmpinat pe Abraam cînd acesta se întorcea de la mîcelul împăraților, care l-a binecuvîntat, care a primit de la Abraam zeciuială din tot, — care, două însemnarea numelui său, este înțîi 'împărat al neprihănirii', apoi și 'împărat al Salemului', adică 'împărat al păcii';

fără tată, fără mamă, fără spiță de neam, neavînd nici început al zilelor, nici sfîrșit al vieții, — dar care a fost asemănat cu Fiul lui Dumnezeu, — rămîne preot în veac.

Vedeți bine dar cît de mare a fost el, dacă pînă și patriarhul Abraam i-a dat zeciuială din prada de război“.

Acestea sînt cele trei locuri sau citate din Sfînta Scriptură, unde înțînim persoana lui Melhisedec.

Mai înainte de a trece la discutarea problemelor ridicate de pasajele biblice de mai sus în legătură cu Melhisedec, să vedem în ce măsură se confirmă caracterul istoric al capitoului patrusprezece din Geneza și a personajelor descrise în el.

„Rapoartele cunoscute sub numele de tăblițele Spartoli, aparținînd perioadei 2000—1800, î.e.n. ne spun

cum Babilonia a fost pustiită de o grupă de regi printre care erau Tudkhala, sau Tudhula, Eri-Eaku și Kudur-Lahamal. (Tudhula este Tideal, și Kudur-Lahamal este Chedorlaomer, iar Eri-Eaku este Arioc, toți amintiți în Geneza 14...) Invadarea Babiloniei de Chedorlaomer cade în perioada primei dinastii a Babilonului, 2179—1870 î.e.n.

„Potrivit cu tăblițele acestea, deci, evenimentele raportate în Gen. 14, trebuie să dateze cam înainte de 1850, î.e.n. sau cam între 2000 și 1800, î.e.n. care concordă exact cu data pe care am atribuit-o pe baza altor evidențe, sosirii lui Abraam în Palestina și invadării Palestinei de către Hitiți... Amrafel, regele Sinearului, este identificat ca nefiind altul decît Hammurabi, binecunoscutul rege babilonian al primei dinastii a Babilonului, care a domnit cam în jurul perioadei mai sus menționate...“

„Dar în raportul domniei lui (H) Ammurabi evenimentul notat pentru al treizeci și unu-lea an al lui este supunerea lui Rim-Sin, „Regele Țării Yanztbalum“. Acest Rim-Sin în altă parte este numit Eri-Sin și Eri-Aku. Eri-Sin și Eri-Aku sînt ambii descriși ca regi din Larsa în titlurile lor. Ari-Aku, regele Larsei, este Arioc regele El-lasarului. Prefixul 'el' este probabil articolul.

„Tot ce știm cu privire la orașul Larsa, sau El-lasar din Gen. 14,1, este că el era centrul adorării soarelui, și că toți regii lui purtau nume semitice. Aceasta ne dă asocierea necesară între Hammurabi și Eri-Aku, sau Arioc din Ellasar.

„Faptul că Amrafel biruise numai de curînd pe Arioc arată și că Arioc era în aceeași poziție ca el însuși, un vasal subjugat al lui Chedorlaomer. Vedem că Chedorlaomer era spiritul conducător, Arioc și Amrafel fiind vasalii sau aliații lui subjugati, și că Tideal era probabil un conducător de mercenari“.

O dovadă în plus cu privire la corectitudinea și vrednicia interpretării date de Duncan acestor tăblițe ne e furnizată și de un alt savant conservativ, după cum urmează:

„Caracterul istoric al acestei narațiuni a fost foarte mult discreditat ca de pildă de Nöldeke. Cum ar fi putut un scriitor israelit de mai tîrziu să știe aceste evenimente? Cum ar fi putut să aibă loc o astfel de expediție? S-a zis că toată isto-

ria aceasta e o poveste, Totuși, lucrul curios, ea a fost confirmată cu precizie, în ce privește cadrul ei istoric. S-a stabilit prin dovezi indubitabile că Babilonia era pe vremea aceea sub suzeranitate elamită; avem chiar și numele și data (aprox. 2250) regelui care a supus-o. S-a descoperit, mai departe, că numele cunoscute ale regilor acestei dinastii elamite începea cu cuvântul „Kurdur“, însemnând „serv“ — Kurdur-Nakhundi, Kurdur-Mabug. S-a descoperit că era o zeiță elamită numită „Lagamar“, așa că Kurdur-Lagamar (Chedorlaomer) era un nume de formațiune elamită adevărată. S-a aflat că acești regi pretindeau suveranitatea peste „Martu (apus), sau Palestina“. S-a precizat că Kurdur-Mabug a avut un fiu Eri-Aku (numit și Rim-Sin), regele din Larsa; fără îndoială, Arioce din Ellasar al acestui capitol. Amrafel a fost identificat ca Hamurabi. În cele din urmă s-a anunțat că numele lui Chedorlaomer însuși a fost găsit pe o inscripție... Autorul acestui capitol scrie deci având o clară cunoștință a condițiilor istorice ale timpului cu care se înrudește narațiunea lui. În ce privește restul, tăblițele de la Tel-el-Amarna mărturisesc despre Uru-Salim ca fiind un mare nume vechi canaanit al Ierusalimului, și însuși Gunkel este dispus să accepte pe Melhisedec ca fiind o persoană istorică“.

Melhisedec, o persoană reală

Confirmarea caracterului istoric al capitolului al patrusprezecelea din Geneza este ajutătoare prin aceea că dă asigurarea că Melhisedec este o persoană reală. Se amintește aici în istorie de un preot care e de o treaptă superioară lui Aaron, în profetie se amintește de el în Psalmul 110, iar în împlinirea profetiei în epistola către Ebrei. În felul acesta atât profetia cât și interpretarea ei sînt fondate pe faptele istoriei. Asupra caracterului istoric al lui Melhisedec din Geneza 14 se aruncă o interesantă lumină prin dezgroparea tăblițelor de la Tel-el-Amarna.

Prezența lui Melhisedec, „preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt“ (EL-ELION), în mijlocul unei populații păgîne, după cum se crede, a Salemului, este în sine de mare mirare. Apariția lui cu jertfă de pîine și cu vin se pare prea de neașteptat pentru noi, chiar și numai pentru faptul că noi ne-am deprins a vedea într-o populație afundată în idolatrie numai pe Abraam singur în calitate de purtător al adevăratei credințe. Dar încă și mai de mirare devine această întîlnire din cauză că însuși Abraam ocupa, în comparație cu Melhisedec, o situație inferioară și a primit binecuvîntare de la dînsul. Cine era el și din ce trib sau popor? El a apărut pe neașteptate în paginile Bibliei pentru o scurtă clipă, și apoi numele lui nu se mai întîlnește timp de o mie de ani, ca acest

nume al lui să apară din nou în cartea Psalmilor (Ps.110). Au mai trecut apoi încă o mie de ani și numele lui iarăși apare în epistola către Ebrei, așa că de numele lui e legată o taină oarecare, care dă un deosebit interes și măreție acestei personalități.

De asemenea, locul unde a fost el rege, alcătuiește un obiect de discuție. După unii (Ieronim) Salemul amintit în cartea Genezei, era un oraș din apropierea Schitopolei sau Betsaniei, unde pe vremea sa se mai arătau încă ruinele palatului lui Melchisedec. Acest oraș era în adevăr situat pe calea ce ducea din Damasc în Egipt, dar el se afla mult mai departe spre Nord, ca să poată corespunde cu datele din istorisirea despre întîlnirea lui Melhisedec cu Abraam, care evident s-a produs undeva aproape de Ierusalim. După o altă presupunere, Salemul (Salnu) e una cu acel Salem din apropierea Enonului, unde boteza Ioan Înaintemergătorul (Ioan 11,23) și care se identifica cu satul, ce abunda în izvoare minunate și care era situat pe partea opusă a văii Noblusa sau Sihem. Pe temeiul istorisirii, citată de Eusebiu din Evpolem, care declară că Abraam a fost solemn ospătat în Argarizna, unii au dovedit că întîlnirea s-a produs pe muntele Garizim, deoarece însăși această numire în realitate este GARGAZIRIM.

Problema cea mare ce se ridică este: Cine este Melhisedec? Toate repozartele ce le avem despre el le găsim în V. Testament în Gen. 14, 18 și Ps. 110,4. Desigur, noi sîntem mult în întunecime cu privire la el; Dumnezeul a găsit de cuviință să ne lase astfel, ca acest Melhisedec să fie un tip mult mai viu al celui a cărui genealogie nimeni nu o poate declara. Dacă oamenii nu vor fi satisfăcuți cu ceea ce este descoperit, ei trebuie să visească în întuneric, în nesfîrșite speculații, unii închipuindu-l ca fiind un înger, alții Duhul Sfînt;... dar

Opiniile cele mai vrednice de luat în considerare cu privire la el sînt acestea:

1. Rabinii și majoritatea scriitorilor iudei, gîndesc că a fost Sem, fiul lui Noe, care era rege și preot după modelul patriarhilor; dar este puțin probabil ca el să-și schimbe astfel numele. Afară de aceasta nu avem nici o știre despre stabilirea lui în țara Canaanului.

2. Mulți scriitori creștini l-au socotit a fi Domnul Hristos în persoană, apărînd într-o dispensațiune specială și acordîndu-i lui Abraam privilegiul, de a-L vedea în trup, și care Se făcu cunoscut lui Abraam cu numele de Melhisedec, care se potrivește foarte bine Domnului Isus și despre care se spune în Ioan 8, 56: „Abraam a văzut ziua Sa și s-a bucurat“. Mult se poate spune despre această părere și ceea ce se spune în vers. 3 pare că nu se poate aplica nici unui om simplu; DAR ATUNCI SE PARE STRANIU A

FACE PE DOMNUL HRISTOS PROPRIUL SĂU TIP!

Ceea ce a prilejuit atât de multe și controversate păreri cu privire la persoana lui Melhisedec, este fără îndoială, prezentarea pe care i-o face apostolul Pavel în Ebrei 7. El spune: „În adevăr, Melhisedec... împărat al Salemului, preot al Dumnezeului Prea Înalt... fără tată, fără mamă, fără spîță de neam, neavînd nici început al zilelor, nici sfîrșit al vieții... rămîne preot în veac...“

Din cele de mai sus, se pare că Apostolul Pavel care a fost și este considerat ca fiind doctrinarul Bisericii Crestine, dă în epistola sa către Ebrei indicațiile cele mai prețioase cu privire la Melhisedec, în-cadrîndu-l într-un tablou în care cu greu ai putea așeza un muritor.

„Fără tată... fără mamă“

Aceste cuvinte au dat loc la speculațiuni cum că Melhisedec, a fost o ființă supranaturală, cum ar fi trebuit a fi, dacă în adevăr el ar fi fost fără de părinți, fără început al zilelor și fără de sfîrșit al vieții. O astfel de afirmație în totalitatea ei, nu poate fi în mod „ad-literam“ adevărată, decît numai pentru persoanele dumnezeirii.

Scopul apostolului, în prezentarea ca exemplu a lui Melhisedec, era de a arăta:

1. Că Domnul Isus a fost persoană profetizată în Ps.110; psalm pe care Iudeii în mod general îl înțeleg ca referindu-se la Domnul Hristos (la Mesia).

2. Pentru a răspunde obiecțiunii iudeilor făcută împotriva legalității preoției Domnului Hristos, din punct de vedere al genealogiei — și obiecțiunea este:

Dacă Mesia urmează să fie un preot adevărat, El trebuie să vină din spîță de neam legală, așa cum toți preoții după lege au făcut; altfel nu-L putem recunoaște ca preot, ca antitip al lui Aaron.

Ca răspuns la această obiecțiune apostolul răspunde, că nu era necesar pentru preot să vină dintr-o spîță de neam deosebită, că Melhisedec a fost un preot al Celui Prea Înalt, și totuși nu era nici din spîță (familia) lui Abraam și nici din a lui Aaron, ci era Canaanit. Este îndeobște cunoscut că vechii Ebrei erau extrem de scrupuloși în alegerea marelui lor mare preot; în parte era prin poruncă divină și parte prin tradiția străbunilor, care totdeauna au considerat această slujbă ca cea mai mare demnitate. De aceea, ei trebuia să îndeplinească multe prescripții și cerințe.

Cel care era găsit că a făcut contrar acestor cerințe — Jure divino — era exclus de la pontificat. Din contră, era necesar ca cel care doorea această onoare să fie în stare să-și dovedească descendența sa din familia lui Aaron; dacă nu putea face aceasta, chiar dacă era în preoție, era tăiat (îndepărat) cum găsim în Ezra 2,62 și Neem. 7,63.

Și pentru ca să fie siguri de toate acestea, ei aveau cea mai mare grijă ca să păstreze genealogia lor, care era în mod regulat păstrată în arhiva templului. Când vreo persoană aspira la această funcție sacerdotală, tablele sale genealogice erau cu grijă inspectate (cercetate); și, dacă vreuna din lucrurile specificate mai sus nu erau găsite, el era respins.

Cel care nu putea să-și susțină pretențiile sale prin dovezi genealogice juste, se spune la Evrei că era — FĂRĂ TATA. Astfel, în BERESHITH RABBA, sect. 18, fol. 18, cu privire la expresia: „pentru aceea va lăsa omul pe tatăl și pe mama sa”, se spune: „Dacă un prozelit venit la Iudaism s-a căsătorit cu sora sa, fie de aceeași mamă sau tată, ei s-o dea afară, după învățătura lui Rabbi Mero”. Dar cei înțelepți spun că dacă este de aceeași mamă s-o dea afară; dar dacă este de același tată, să n-o dea afară „pentru că neamurile nu au tată”, adică tatăl său nu este numărat (socotit) în genealogia iudaică. În felul acesta atît Domnul Hristos cît și Melhisedec au fost fără tată și fără mamă, adică nu coborau din familiile cu drept la preoție. Și totuși, Melhisedec, care a fost Canaanit, a fost preot al Celui Prea Înalt. Sensul acesta este exprimat și de Suidas tratînd cuvîntul Melhisedec, unde, după ce spune că el a domnit în Salem 113 ani, el a murit ca un om neprihănit și necăsătorit „...el adaugă: „De aceea se zice că el spiță de neam (genealogie) n-are, pentru că el nu era din sămînța lui Abraam, ci de origine canaanită; deci el este fără (lipsit) de onoarea unei genealogii”. Și mai departe adaugă — Și aceasta, pentru că era cu totul impropriu pentru el, care era cel mai drept om, să fie legat prin afinitate de această națiune. Această frazeologie nu era ceva neobișnuit cînd genealogia unei persoane era necunoscută sau obscură; astfel, Seneca, în cea de a 118-a scrisoare, vorbind despre unii împărați romani, spune: DE SERVIJ MATRE DUBITATUR; ANCI PATER NULLUS DICITUR. „Despre mama lui Servius Tullus sînt îndoieli; și despre Ancus Marcus se spune că nu are tată”. Lucrul acesta înseamnă că părinții lor fie că nu erau cunoscuți, fie că erau obscuri. T. Livius, vorbind despre Servius, spune că a fost născut de o sclavă numită CORNICULARIA, DE PATRE NULLO (și fără de tată).

VIRI NULLIS MAJORIDUS ORTI, — „oamenii se nasc fără să aibe străbuni”, înseamnă că oamenii au fost născuți din părinți obscuri sau obișnuiți, adică oameni care n-au fost niciodată cu vază, și fără vreun merit public.

Vechea limbă siriacă redă adevărata însemnătate a expresiei traducînd-o astfel „DELA ABUHI VELE AMEH ETHCATHBU BESHAR-BOTHO” (Al cărui tată și mamă nu sînt înscrși în genealogie).

În arabă expresia este redată cam la fel: El nu are nici tată, nici mamă, genealogia nefiînd socotită. În Efiopiană: El n-are nici tată, nici mamă pe pămînt, și nici genealogia lui nu este cunoscută.

Intrucît acest pasaj a fost neclar și a dat multora de lucru, am crezut că este necesar să arătăm însemnătatea acestei frazeologii prin diferite exemple.

Fără spiță de neam — fără început și sfîrșit al zilelor

Fără spiță de neam (gr. AGENALOGETOS), în mod — ad-literam — „fără genealogie”. După cum am văzut, Iudeii erau foarte grijulii în a scrie și păstra genealogia lor. Lucrul acesta a fost în mod deosebit adevărat cu privire la preoți (Ezra 2,61—63). Nici unul nu putea servi ca preot dacă nu aparțineva familiei lui Aaron, din familia lui Levi, și acest lucru el trebuia să-l dovedească fără nici un fel de suspiciune. Dacă era cumva o întrerupere undeva în această linie genealogică, el nu era socotit și pierdea astfel privilegiile acordate preoților. Pentru motivul acesta, fiecare iudeu, și în mod deosebit preoții, își păstra cu grijă raportul lor genealogic. La Melhisedec nu exista nici o genealogie.

„Se spune despre Melhisedec că în primul rînd el era fără tată și fără mamă, care depinde de ultima parte a frazei și anume „fără început al zilelor”. Dar cum poate un muritor să vină pe lume fără tată sau fără mamă? Cuvîntul următor declară că el era „fără spiță de neam” spunem noi. Dar expresia nu înseamnă în mod absolut o generație, obîrșie, arbore genealogic, ci o expunere detaliată, descriere, însemna, deci expresia vizează pe cel a cărei genealogie și descendenți au intrat în raportul genealogic. Și astfel, din contră, acesta nu este cel care nu are nici o genealogie, obîrșie, ci acel a cărui obîrșie și arbore genealogic nu este nicăieri înregistrată, ținută în socoteală.

Astfel, Apostolul singur exprimă în mod simplu acest cuvînt în vers. 6 — „a cărui obîrșie nu este numărată (socotită), adică calculată în raport”. Astfel era Melhisedec fără tată și fără mamă, prin aceea că Duhul lui Dumnezeu, care a înregistrat atît de strict și exact genealogia altor patriarhi și tipuri ale Domnului Hristos, și aceasta numai pentru a manifesta adevărul și credințioșia lui Dumnezeu în făgăduințele Sale, nu a spus nimic în privința aceasta cu privire la el. El este introdus ca și cînd ar fi căzut din cer, făcîndu-și dintr-o dată apariția, domnind în Salem, și slujind în calitate de preot al Celui Prea Înalt.

În același raport se spune de asemenea că este „fără început și fără sfîrșit al zilelor”. Intrucît era un muritor, el a avut pe ambele. Cu siguranță că a fost născut, și nu

mai puțină certitudine că el a murit ca orice muritor. Dar nici una din acestea nu sînt amintite cu privire la el. Nu mai avem deloc de a face cu el, să învățăm ceva de la el, decît numai ceea ce este scris în Sf. Scriptură; și aici nu este nici o mențiune cu privire la începutul sau sfîrșitul vieții lui. Despre ceilalți patriarhi în Sf. Scriptură s-au relatat toate acestea și încă multe altele. Dar cu privire la Melhisedec nimic din acestea nu este prezentat. Nu se face nici o mențiune cu privire la tată sau la mamă; nu este raportată nici o genealogie, din ce spiță de neam se trage; nu este dată nici o relatare a nașterii sau morții. Astfel încît toate aceste lucruri lipsesc din raportul său istoric, aici intervine credința și cunoștința noastră.

Istoria nu raportează nici începutul și nici sfîrșitul lui, așa cum face cu Aaron. „ZILELE” de aici înseamnă timpul slujirii sale. Astfel eternitatea din Ps.110,4, este referitoare la slujba sa preoțească.

Nu se spune nimic în Geneza despre sfîrșitul preoției sale, sau despre faptul dacă a avut succesori sau predecesori și care reprezintă în mod tipic pe Domnul Hristos eternul preot, fără început și fără de sfîrșit.

Sfîrșitul lui Aaron este raportat; al lui Melhisedec nu. Nu se spune despre „Fiul lui Dumnezeu” ca fiind asemenea lui Melhisedec, ci Melhisedec „trebuie să fie asemenea Fiului lui Dumnezeu”. Cînd unii comentatori neagă faptul că Melhisedec a fost făcut asemenea Fiului lui Dumnezeu, în ceea ce privește preoția lui, pe motivul că Melhisedec a fost înaintea Domnului nostru, ei uită că preoția cea veșnică a Domnului Hristos a fost o realitate arhitecturală în planurile lui Dumnezeu cele veșnice, față de care preoția lui Melhisedec a fost făcută „asemenea” la timpul potrivit (cap. 8,5) unde lucrurile cerești sînt prezentate ca tipuri inițiale ale orînduirilor levitice.

Cuvintele... fără tată... fără început sau sfîrșit al zilelor... rămîne... veșnic, aparțin lui Melhisedec numai în ceea ce privește preoția lui tipică: în adevărul lor sens, ele se aplică numai Domnului Hristos. În preoția sa, Melhisedec a fost „făcut asemenea” Domnului Hristos, în măsura în care un tip imperfect poate reprezenta perfecțiune antetipului. Portretul unui om viu poate fi văzut pe pînză, și totuși omul este foarte deosebit de tabloul său. Nu există nimic în Geneza 14 care să facă din Melhisedec o ființă supranaturală; el este clasat ca și ceilalți regi ca un personaj istoric viu, și nu așa cum îl prezintă Origen ca fiind un înger; nici cum îl considera iudeii ca fiind Sem, fiul lui Noe; nu este Enoh, așa cum susține Colnet; nu este nici Duhul Sfînt, după susținerile unor melhisedichiti; și nici Cuvîntul Divin, du-

pă părerile altora. El era probabil de origine semitică și nu canaanită; ultimul reprezentant independent al populației semitice, care fuseseră înfrinți de canaaniti, descendenții lui Ham.

Măreția lui Abraam consta atunci în speranța lui; a lui Melhisedec în ceea ce posedă la data aceea. Melhisedec a fost cel mai de seamă și ultimul reprezentant al legământului Noitic (Noe) după cum Domnul Hristos era cel mai de seamă și veșnicul reprezentant al legământului Abraamic. Cu Melhisedec preoția cea adevărată și închinarea la adevăratul Dumnezeu, încetăză în Canaan. El a fost primul și ultimul rege-preot acolo, până la Domnul Hristos, antetipul. De aceea, se spune despre preoția lui că durează atîta vreme cît natura lucrului admite aceasta. Dacă Melhisedec a fost în mod ad-literam un mare preot veșnic, atunci, Domnul Hristos și el (Melhisedec) ar fi și acum mari preoți, și am avea doi în loc de unul.

O altă față a acestei realități istorice și care a contribuit la legendarizarea personalității lui, este și faptul că... el... a binecuvîntat pe ABRAAM, iar acesta i-a dat zeciuială din toate, recunoscînd în persoana lui (după părerea onora) un superior lui. Acestea, așezate lângă toate celelalte, dau onora ocazia de a întregi tabloul unui Melhisedec... suprauman... divin.

El binecuvîntează deci pe Abraam din partea lui Dumnezeu (Dumnezeu Prea Înalt).

Abraam, i-a dat zeciuială din toate. Lucrul acesta poate fi considerat ca :

1) O recunoștință arătată față de Melhisedec ca o dovadă a respectului acordat.

2) Un dar dedicat Celui Prea Înalt și ca atare pus în miniile și la dispoziția lui Melhisedec.

„Melhisedec a adus pîine și vin, pentru a întări (hrăni) pe Abraam și pe oamenii lui, și ca o mulțumire pentru biruința lor. Lucrul acesta el l-a făcut ca rege, învățîndu-ne a face bine, a dăru și a accorda ospitalitate, după posibilitățile noastre; reprezentînd aceasta, posibilitățile puterii spirituale ale harului pe care Domnul Hristos le-a dat pentru noi în legământul harului pentru întărirea noastră, cînd noi sîntem oboșiți de luptele noastre spirituale.

Ca preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt, el binecuvîntă pe Abraam, fapt care credem că a fost de o mai mare întărire pentru Abraam decît pîinea și vinul.

Abraam este numit aici „patriarh” pentru a mări efectul. Melhisedec era așa de mare, încît, chiar patriarhul i-a dat zecime. Făcînd astfel, Abraam a recunoscut superioritatea și autoritatea preoțească a lui Melhisedec.

A adus pîine și vin

El a venit pentru îndeplinirea unei cerințe sfînte, aceea de a aduce un tribut public și formal de mulțumire, de recunoaștere a bunătății divine, ca urmare a scăpării poporului, și a serviciilor patriotice făcute de Abraam cu ocazia aceea. Aceste daruri religioase erau însoțite de ritualuri euharistice, care se pare că erau orînduirii stabilite ale bisericii patriarhale dinaintea dispensațiunii mesianice (Ex. 18,12). Iosif Wolff ne informează că acest obicei patriarhal este încă observat în Orient. Am văzut, spune el, în Turkestan și în jurul Cașmirului, Derviși, care sînt de obicei vizitați de părțile burocratice (cuceritoare), cărora șefii cuceritori le dă o parte din prada pe care ei o iau de la vrăjmași, iar Dervișii, dacă este vorba de un musulman, așează înaintea oaspeților lui victorioși pîine și șerbet; dar dacă Dervișul este un Hinduș, el aduce vin în loc de șerbet. Trebuie observat de asemenea că Dervișii din Persia, Turkestan și din valea Cașmirului, sînt numiți Sah (rege). Într-o astfel de împrejurare ca aceasta a avut loc întîlnirea dintre Melhisedec și Abraam.

Melhisedec este un exemplu de felul cum Dumnezeu păstrează o rămășiță aleasă. Întîlnirea dintre Melhisedec și Abraam este legătura dintre două dispensațiuni; cea patriarhală reprezentată prin Melhisedec, care era în mod deosebit cunoscut lui Dumnezeu ca rege-preot, cea mai înaltă formă a aceluși sistem primitiv în care fiecare tată era preotul familiei și cea levitică (reprezentată de Abraam), în care preoția era limitată la o familie a unui trib, a unei națiuni. Cea Levitică era parantetică (intercalată) despărțind calitatea și slujba regească de cea preoțească; cea patriarhală era înainte-mergătoare Domnului Isus, care asemenea lui Melhisedec, unește calitatea și slujba de rege cu cea de preot-preoție, și nu este preluată sau transmisă cuiva, ci primită de la Dumnezeu, și transmisă pentru veșnicie Domnului Hristos.

Melhisedec se pare că avusese o consacrare deosebită, mai pe sus de alți patriarhi, ca Abraam de exemplu, căci altfel Abram nu i-ar fi plătit zecime ca unui superior. Slujba sa importantă, prin deosebita chemare a lui Dumnezeu, era aceea de rege-preot, pe cînd nici un alt patriarh-preot nu a fost consacrat de Dumnezeu ca rege. El fiind primul. Chiar numele sugerează un sens mistic (Is. 32, 17). Malacki, însemnează rege; Tzedek, neprihănire.

SALEM sau SELIM, este locul unde stăpînea „Melhisedec”. Dacă despre persoana lui Melhisedec s-au făcut discuții contradictorii fanteziste, același lucru se poate spune și despre locul sau reședința lui.

„Melhisedec era probabil un nume oficial, ca și Adoni-Zedek (Iosua

10,3). Salem sau Shalem, însemnează pace. Astfel la Melhisedec (Ebr. 7, 2), care era prințul păcii, pacea era rezultatul conducerii sale neprihănite. Dr. Welf, cu privire la Add-er-Rahman (slujitorul Dumnezeului Cel milostiv) din regatul lui Khida, spune că el avea două titluri regale, — unul, SHAHE-ADAALAT, rege al neprihănirii; și celălalt, SHAHE SOOLKH, rege al păcii. Pe baza autorității apostolice și al precedentelor moderne orientale, noi putem explica „Salem” din acest pasaj ca parte a unui titlu, și nu ca un loc. Dar cum expresia este totuși considerată în mod obișnuit ca avînd o referire topografică, este necesar a-l considera din acest punct de vedere. Salem, este un nume dat Ierusalimului (Ps. 76, 2), și a fost considerat în general a avea aceeași aplicație ca în acest pasaj. Dar ea poate fi numai o prescurtare, admisibilă într-o carte poetică, și deci nu decisivă cu privire la problema geografică, căci condițiile narațiunii — după cum se pretinde — cer ca Salem să fie o localitate mult mai nordică. În consecință, Salemul (Ioan 3, 23), dincolo de Iordan a fost determinat de mulți scriitori chiar din zilele lui Jerome care spune că (Epist. 73) Salemul nu este, așa cum pretinde Iosif Flaviu și alți scriitori creștini după el, Ierusalimul; ci un oraș lângă Scythopolis, care încă este numit Salem, și unde este arătat a fi palatul lui Melhisedec. Greutatea opiniilor este totuși în favoarea Ierusalimului.

Cine a fost deci Melhisedec ?

Unii creștini, atît în vechime, cît și în timpurile de mai tîrziu socoteau, că el a fost Fiul lui Dumnezeu, arătîndu-se în chip omenesc. Dar aceasta ar nimici caracterul său preînchipuitor, asupra căruia cu atîta insistență stăruie apostolul Pavel în epistola către Evrei. El n-a putut fi prototipul său însuși, și nu s-ar putea spune că el „s-a asemănat Fiului lui Dumnezeu” (Evr. VII, 3), dacă el ar fi fost însuși Fiul lui Dumnezeu. Apostolul de asemenea declară expresiv, că genealogia sa se trage nu din tribul lui Levi, și că el niciodată nu l-ar fi putut numi pe dînsul „fără tată și fără mamă”, dacă el ar fi considerat a fi însuși Sim (Sem). Și pe lângă aceasta, deosebirea între preoția lui Melhisedec și a lui Levi n-ar fi fost așa de hotărîtă, ca să se fi putut întemeia pe dînsa o întregă argumentație. Nu există nici un fel de temeuri a ne îndoi, că el a fost o personalitate istorică. Dacă el ar fi fost de origine semită, atunci te miră de ce s-ar fi considerat el în așa contrast cu Levi și cu preoția iudaică. Preoția lui n-ar

(Continuare la pag. 33)

Din primul moment, cuvîntul „credință“ duce gîndul la ritualuri religioase, la doctrine biblice, la atîtea controverse pe această temă. Dar credința nu se rezumă la îndeplinirea unor forme, unor obiceiuri religioase și nici la anumite crezuri alcătuite cu mîgălă și trudă de sinoade. Ea este ceva mult mai mult decît aceasta.

Credința, cuprinde în cadrul sferei înțelesului ei o mulțime de lucruri, înțelesuri și colorituri care numai prinse toate îți dau adevăratul rost al ei. Lumina, zicem că n-are culoare, sau o denumim că este albă, însă acest alb știm cu toții că este datorit combinației măiestrite a unor culori neasemuite, care, fiecare în parte oferă atîta în-cîntare.

Și așa este și cu credința. Ea nu este o părere, o idee, o ideologie. Credința în viața creștinului nu are numai o față, ci îmbracă o sumedenie de aspecte, care numai luate toate în ansamblu, îți pot da un adevărat tablou, dacă acel creștin care și-o pretinde are sau nu are credință, așa cum Pavel dă îndemnul: „Pe voi înșivă încercați-vă dacă sînteți în credință. Pe voi înșivă cercați-vă“. (2 Cor. 13,5).

Dacă Pavel ar fi socotit credința doar o înșiruire de dogme, de principii, de practici și obișnuințe care se pot memoriza și care nu-ți cer nimic altceva decît împlinirea mecanică a lor, nu ar fi mai atras atenția creștinilor de a se pune la încercare, să se cerceteze dacă ceea ce au, ce țin, este credința, în sensul în care el o înțelegea, sau, dacă nu cumva este o dovadă că cel care o pretinde este lepădat.

Credința, în înțelesul lămuririlor date de apostoli, este ceva pipăibil, ceva ce poate fi identificat, stabilindu-i date precise de identitate, este o viață socială înaltă, nobilă, preocupată de problemele locului unde se dezvoltă și luînd parte la rezolvarea fericită a lor.

Pe seama zelului credinței s-a pus rîvna unui Loyola, și a întregului sistem inchizitorial.

CREDINȚA FAPTICĂ

„Arată-mi credința ta fără fapte, și eu îți voi arăta credința mea din faptele mele“. Iacob 2,18.

Spre a-l păstra în credință, era „rătăcitul“ torturat în fel și chip, socotind că spre binele credinței lui, ca să-l scape de urgii viitoare sînt îndrituite, întemeiate, orice chinuri și schingiuri. Și te întrebă dacă aceste presupuse urgii viitoare nu ar fi fost mai ușor de suportat decît cele impuse de Loyola „din credință!“

După cum am amintit mai sus, credința nu este ceva de sine stătător, un factor unic care să stea singur. Nu; nicidecum! Ea face parte dintr-o totalitate, fiind influențată de celelalte elemente și însușindu-și caracteristicile lor. Apostolul Pavel enumeră șase trepte ce trebuie urcate, șase în-nobilări de caracter, șase elemente susținătoare ale așezării pe poziția de a spune că ai credință, ca după aceea să amintească pe altele ca factori ai ei. (Gal. 5,22).

Pentru apostolul Pavel, a avea credință însemna mai mult decît strictetea luării parte la serviciile de cult, împlinirea unui formalism rece și sec, răspîditor de influență ce îngheață.

Pe creștinul care se pretinde că are credință, Pavel îl vedea sîrguincios la munca lui, muncind nu doar așa ca să aibă ceva cu care să-și potolească foamea, ci cu multă energie, cu mult spor, cu multă judecată, cu toată forța ființei sale, încît din cîștigul bogat al acestor strădanii ale sale, după ce-și va fi împlinit toate nevoile familiei, să-i mai rămînă să mai dea

și altora: bolnavi, bătrîni, infirmi. (Efes. 4,28).

„Pildă v-am dat“, spunea Domnul Isus arătînd spre anii vieții Sale, cînd credința și-o dovedise nu prin vorbe, ci prin felul de viață, prin chipul în care Își duse viața în atelierul de dulgherie prin desăvîșirea lucrărilor ce le efectuase.

„Călcați pe urmele mele, intrucît și eu calc pe urmele lui Hristos“, (1 Cor. 11,1), spune Pavel, voind să-și întemeieze felul de înțelegere a credinței pe înțelesul dat ei de însuși Domnul Isus prin felul vieții Sale.

Nu! Credința înseamnă cu totul altceva decît o anchilozare în niște rituri și forme, inchistarea, sugrumarea într-o carapace a formelor care să te schilodească mintal și sufletesc. Din acest hățîș al rînduieiilor talmudului iudaic, numit de iudei credință, a venit Isus să libereze pe credincios, arătîndu-i orizontul larg descătușîndu-l. „Lucrarea Mea“, spunea Isus, „este să vestesc și să aduc slobozenia robilor și izbăvirea celor prinși“ (Is. 61,1) în înrobirea greșitei denumiri de credință.

Apostolul Pavel amintește că această credință are o lege a ei, „legea credinței“ (Rom. 3,27), deci reguli, rînduiei, temeieri, care o susțin și o îndrituiesc, și esența acestei legi a credinței, tot el o definește a fi iubirea, fără de care nici o manifestare religioasă, nici o pretenție de credință nu-și are valoare, căci mai presus de orice, stă acea „credință care lucrează din dragoste“. Gal. 5,6. Aceeași lămurire o dă și apostolul Petru, cînd vorbind despre credință, o arată nu ca ce-

va abstract, o formă goală, sea-că, ci ceva faptic, viabil, cu ro-dire în mii de chipuri, culmi-nind în iubirea de oameni. 2 Petru 1,5—7.

Egoismul caracterizează pur-tarea multora care se înșeală socotindu-se că au credință. „Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fap-ta și cu adevărul“, arată și iu-bitorul apostol Ioan în ce con-stă credința, punând întrebarea: „Cine vede pe fratele său în nevoie, și își închide inima față de el, cum rămîne în el dragos-tea de Dumnezeu?“ 1 Ioan 3,18.17.

Egoismul, frate bun cu zgîr-cenia, se întâlnește atît de a-desea în viața unora care-și împodobesc vorbirile și lăudă-roșiile cu cuvîntul „credință“.

Fapte în aparență mici, fapte de rezolvare a legăturilor și obligațiilor dintre creștini, vin să scoată în evidență în ce con-stă de fapt credința noastră.

Vorbînd despre asuprirea simbriașului, Spiritul Profetic se adresează unui creștin spu-nînd: „Tu nu te cunoști pe tine. Tu ai de împlinit o lu-crare de a-ți pune propria ta inimă în rînduială. Tu ai apăsător pe cel lipsit, și ai profitat trăgînd foloase din lipsurile lui. În ce privește ba-nii, tu ai fost zgîrcit, și te-ai purtat nedrept. Tu nu ai pose-dat spiritul acela blînd, nobil și generos care totdeauna ar trebui să caracterizeze viața u-nui urmaș al lui Hristos. Tu ai oprîmat pe simbriaș în ce pri-vește salariul său. Tu ai văzut pe o persoană sărăcăcios îmbră-cată și trudită pe care o știai că era conștiincioasă și temă-toare de Dumnezeu, totuși ai profitat de pe urma ei fiindcă îți stătea în putere să faci a-ceasta. Am văzut că neglijarea interesării de nevoile ei, pe care să le fi înțeles, și mica plată pe care i-ai dat-o, sînt toate scrise în cer ca făcute lui Isus în persoana unuia din sfinții Săi. Cerul a privit asu-pra întregii tale zgîrcenii față de cei care ți-au slujit în casă, și ea va sta întocmai înregis-trată împotriva ta dacă nu te pocăiești și nu dai înapoi. Tu

ești egoist în ce privește banii“.

De asemenea, adresîndu-se unei familii de creștini zice: „Am văzut că ați asuprit pe simbriași în ce privește lefuri-le. Ați profitat de împrejurări și v-ați procurat ajutoare la prețel cel mai scăzut. Lucrul acesta n-a fost plăcut lui Dum-nezeu. Ar fi trebuit să vă plă-țiți ajutoarele în chip darnic, întocmai cît meritau“.

Dar credința apostolului Pa-vel cît și a celorlalți urmași în-deaproape și direcți ai Domnu-lui Isus îmbracă și alte aspecte și dezvăluie alte temeuri ale autenticității credinței.

Nimeni nu ar putea să spu-nă că Domnul Isus nu a avut credință, sau apoi că Iosif, Da-vid, Daniel, Ieremia, Pavel, Pe-tru, Iuda și cîți alții ar fi fost lipsiți de credință. Și cu toate acestea mulți creștini, prin fe-lul vieții lor, prin cuvintele și atitudinea lor, dovedesc că nu pun preț pe credința acestora deoarece ea nu se potrivește cu vederile lor.

„Dați Cezarului ce este al Cezarului“, spune Domnul Isus, enunțînd o problemă socială, de rezolvare a obligațiilor cetățenești, nu doar simpla dare a u-nui bir, ci multiplele ei aspec-te, cuprinzînd în sfera înțele-sului ei aceea ce foarte frumos și lămuritor înfățișează Iere-mia ca făcînd parte din viața credinței lui cînd cuvintele de mai tîrziu ale Mintuitorului le redă zicînd: „Sirguiti-vă pen-tru propășirea țării“. Ier. 29,7.

În credința celui care se nu-mește creștin, trebuie să aibă din destul loc preocuparea de propășirea țării sale, și în ve-derea acestui scop el trebuie să se îngrijească, să depună inter-es și eforturi, bineștiind că bunăstarea și fericirea ei se va repercuta asupra sa însuși ca bunăstare și fericire proprie.

Și cînd profetul Ieremia spu-ne că urmărirea propășirii țării trebuie s-o facem cu sirguintă, el își exprimă simțămîntul pro-priei sale credințe, înțelesul pe care-l avea el despre aceasta, și exemplificarea pe care a do-vedit-o el în grai și faptă a a-cestei idei ce umplea viața lui de credință.

Cuvintele Mintuitorului, în lumina lămuritoare a celor spu-se de Dumnezeu prin marele Său profet din vechime, capă-tă înțelesul lor adevărat în al-cătuirea credinței credinciosu-lui. Ieremia dezvăluie credin-ciosului îndatorirea ce-i rămîne de a urmări toate problemele și acțiunile țării sale, tot ce o frămîntă și o preocupă, interio-zîndu-și-le și însușindu-și-le, și făcînd din ele preocuparea sa ca ele să fie rezolvate în chipul cel mai bun, cel mai propăși-tor țării, spre binele ei. Și a-ceastă acțiune a vieții sale de credință, parte integrantă a ei, trebuie să fie mînată nu de o nevoie de a face acest lucru, ci de un impuls din inimă, dovadă categorică a credinței lui; căci sirguinta pe care o recomandă Ieremia denotă o luare parte la această urmărire a propășirii țării cu totalitatea ființei creș-tinului: spirit, suflet și trup.

Și pe temeiul vechilor învă-țături biblice, și a cuvintelor Mintuitorului, Pavel laolaltă cu Petru și Iuda, în fel și chip fac tot mai pe înțeles acest gînd, dovedind cu prisosință că cre-dința creștinului este și trebuie să fie preocupată și de toate problemele sociale și cetățenești, și aceasta: cu sirguintă.

Iată-l și pe David în țara fi-listenilor, la curtea lui Achîș. Comportarea lui acolo, ne este atît de sugestiv redată prin ex-primarea lui Achîș care o rezu-mă în cîteva cuvinte: „Tu știi că ești scump în ochii mei, ca un inger al lui Dumnezeu“ (1 Sam. 29,9), socotindu-l pe David deci ca un luminător, un îndrumător, în viața sa, spre binele și propășirea țării lui.

Și apoi credința trăită practic de Iosif și Daniel, achitîndu-se atît de conștiincios de toate ob-ligațiile lor față de interesele țării, încît nu li se putu găsi nici o pricină ori lucru rău în ce privește treburile cîrmuirii împărăției, fără nici o scăpare din vedere sau greșeală, alcă-tuiește pentru fiecare credincios un exemplu luminos de trăire a credinței și a ce înseamnă ea.

Și este un lucru demn de re-marcat faptul că făcîndu-se ca-racterizarea aleșilor sfinți de

pe pământ nu se spune că aveau „credință”, ci credința pe care o avuseseră ei în viață pe pământ și care îi îndrituise a fi onorați la tronul lui Dumnezeu era exprimată prin constatarea că „în gura lor nu s-a găsit minciună” (Apoc. 14,5).

În adevăr, o mai bună caracterizare a credinței nici că se poate, anume că ea, credința, este lipsa oricărei minciuni din viața credinciosului, cuprinzând minciuna morală, socială și religioasă; a pretinde că ești ceea ce ești, tu însuși nu crezi că ești, știind destul de bine lucrul acesta.

„Arată-mi credința ta fără fapte”, dacă poți face așa ceva, dacă poți să mă convingi prin altceva decât prin fapte că ai credință, și ce fel de credință ai, spune apostolul Iacob, și față de aceasta el prezintă credința faptică atunci când adaugă: „și eu îți voi arăta (dovedi) credința mea din faptele mele”. Și pentru susținerea sa Iacob înfățișează credința lui Abraham, tatăl tuturor credincioșilor, care și-a lucrat credința pe temeiul faptelor.

De asemenea, credința nu desființează Legea celor zece porunci, ci nu face altceva decât în dezvoltarea ei s-o împlinească, s-o întărească. Rom. 3,31.

Și cât de clar apare înțelesul cuvintelor Domnului: „Când va veni Fiul Omului, va găsi El credință pe pământ?” (Luca 18,8). Dacă Domnul Isus S-ar fi gândit la credință ca însemnând niște ritualuri, niște practici religioase fără viață, fără sens pentru cel ce le împlinește, nu ar fi avut de ce să-și fi mai pus această întrebare, deoarece o asemenea credință era vădită în zilele Sale. Dar gândul Său mergea mult mai departe. Când va veni Fiul Omului, voia să spună Domnul Isus, va găsi El credința aceea exemplificată în viața creștinului în toate domeniile vieții, lipsită de minciună familiară și colectivă, minciună morală, socială și religioasă?

Să luăm aminte, ca nu cumva să ne amăgim cu o credință schiloadă, unilaterală, cu o cre-

dință în lipsă în multe privințe și să ne pomenim lepădați ca neavînd credință.

„Pe voi înșivă încercați-vă dacă sinteți în credință”, sau dacă nu cumva felul cum vă clădiți credința nu este pentru cei ce o văd nimic mai mult decât o minciună.

Poate spune despre fiecare din noi cineva, ca și împăratul Achiș al Filistenilor despre David: „Ești scump în ochii mei, ca un înger al lui Dumnezeu?” Să ne punem această întrebare, și să ne sirguim ca totalitatea domeniilor exemplificative ale vieții noastre să merite cu adevărat numele de credință.

V. FLORESCU

MELHISEDEC

(Urmare din pag. 30)

fi avut acel caracter independent, care i se atribuie. Că el a fost preotul singurului Dumnezeu adevărat, apoi, cu toată întunecarea religiei primitive, se întâlneau monoteiști și printre păgini, atât în vremea aceea, cât și mai târziu, cum au fost Iov în pământul Uț, și Balaam în Petora. Din acestea se poate conchide, că el a fost de aceeași origină, ca și locuitorii dimprejurul lui, deși păstrase acea revelațiune a adevăratului Dumnezeu, care se transmisese nemijlocită de la Noe pînă la generația lui. Pentru prima oară ne întâlnim în Biblie aici cu termenul, adesea întrebuintat apoi, de Dumnezeu Cel Prea Înalt, preotul căruia se numește Melhisedec. Că prin aceasta se înțelege adevăratul Dumnezeu, aceasta se vede din aceea că însuși Abraham întrebuintează aceeași numire împreună cu numele sfînt de Iehova, cînd a răspuns regelui Sodomiei: „ridic mina mea spre Domnul, Dumnezeul Cel Prea Înalt”. Se prea poate, că Melhisedec nu cunoștea numele de Iehova. Și iată pentru ce el a binecuvîntat pe Abraham cu numele lui Dumnezeu, ca Stăpîn și Făcător al cerului și al pământului, pe care el îl cunoștea numai sub aceste însușiri. În preoția lui Melhisedec era ceva mult mai înalt, decât o singură căpetenie peste un trib, și însuși Abraham recunoștea superioritatea preoției lui. „Vedeți cît de mare e acela, căruia și însuși Abraham patriarhul i-a dat zeciuială din cele mai bune prăzi ale sale”.

Dar fără nici o vorbă cel mai mic se binecuvîntează de cel mai mare (Evr. 7, 4—7). Dar deoarece „nimenea singur de sine nu-și ia cinstea preoției, fără să fie chemat de Dumnezeu” (Ebr. 5, 4), apoi fără îndoială nici Melhisedec n-a fost preot singur de sine chemat, ci a primit acest dar deosebit de la Domnul și a săvîrșit sfînta slujbă în mijlocul unor urmași evlavioși, ce s-au adunat împrejurul său din mijlocul populației păgîne, peste care el domnea ca rege, în acest oraș al păcii. Preoția lui impunea asupra sa datoria de a aduce jertfă și a împărți binecuvîntarea, ceea ce a și săvîrșit. Filon mărturisește, că la această ocaziune el a adus jertfă primele roade ale prăzii, dar istoricul biblic zice, că el a adus vin și piine, prin urmare le-a adus pe acestea în calitate de jertfă și a făcut cu acest prilej turnare după obiceiul aceluia timp.

Caracterul general al lui Melhisedec ne face și fără voie să vedem în el un prototip remarcabil al lui Hristos. Însăși numele său și titlul sînt pline de un înțeles profund. „Regele dreptății” și „regele Salimului”, ce însemnează „pace”, sînt astfel numiri, care cu deosebire duc la acela care este Domnul dreptății și Regele păcii. Melhisedec a fost preot, dar nu din neamul lui Aron, ci cu totul de altă semînție, și el a binecuvîntat pe Abraam, părintele credincioșilor, întru care trebuia să primească binecuvîntare toate semînțiile pămîntului. Așa și Hristos este singurul Preot universal al tuturor popoarelor și al tuturor veacurilor, Care S-a adus pe Sine jertfă pentru toți.

Melhisedec, rege și preot, era mai presus de Abraam, asemenea lui Hristos, care este regele regilor, mare arheru, așa că în comparație cu El toți ceilalți preoți sînt numai umbre trecătoare. Inconjurat de aureola tainică a eternității, el stă cu totul singuratic; el nu are nici strămoși, nici urmași; noi nu cunoaștem nici nașterea, nici moartea lui. Așa și Hristos, ca Ariheru dumnezeu, nu are rudenie pămîntescă și slujirea Lui e fără sfîrșit; după natura Sa omenească El n-a avut tată pămîntesc, și El este unul și același ieri, astăzi și în veci; El a fost de la început, El este din veci singur, fără de moarte și Care trăiește în veacul veacului. Astfel, în tot caracterul său, în funcția sa, în însăși modul apariției sale pe paginile istoriei sfînte, Melhisedec reprezintă un material abundent pentru cugetări bogate; și aceste însușiri ale sale cu adevărat îl fac prototip al lui Hristos.

„Epistola către Ebrei se ocupă cu Melhisedec al istoriei biblice nu cu Melhisedec al istoriei profane, și în istoria biblică el apare fără de menționarea fie a nașterii, fie a morții, așa că atât cît privește raportul biblic el nu avea „nici început al zilelor, nici sfîrșit al vieții”. În felul acesta era posibil ca el să fie

un adevărat închipuitor al lui Hristos care a fost făcut preot „în puterea unei vieți fără de sfârșit”. Faptul că Melhisedec a fost o persoană istorică face ca învățătura aceasta să nu mai rămână în domeniul alegoriei și-i dă o bază sigură. Și după cum Melhisedec a fost un preot real, tot așa și Hristos este un preot real”.

„El era fără tată, fără mamă, fără spîță de neam, neavînd nici început al zilelor și nici sfîrșit al lor”.

Lucrul acesta nu trebuie înțeles ad-literam; ci Scripturile au ales să-l prezinte ca o persoană extraordinară, fără a ne da genealogia lui, pentru ca el să poată fi un tip mai potrivit al Domnului Hristos care ca OM... era fără TATA, iar ca DUMNEZEU... era fără MAMĂ; a cărui preoție este fără spîță de neam și nu l-a venit din partea altuia și nici de la El, la altul, ci este personală și veșnică”.

Din cele de mai sus reiese clar că Melhisedec nu a fost un personaj supranatural. Nu a fost nici Domnul Hristos în trup omenesc, căci nu putea fi propriul său tip și nici altcineva. El a fost așa cum apare, un personaj istoric, un rege-preot, slujitor al Dumnezeului Prea Înalt.

Pentru noi, problema aceasta este clară și precis dezvoltată de serva Domnului, care spune categoric:

„Comentatorii Bibliei au speculat mult cu privire la persoana lui Melhisedec, un rege-preot care apare dintr-o dată în descrierea biblică, numai pentru a dispărea iarăși în obscuritatea de nepătruns a istoriei antice. Astfel de speculațiuni sînt cu totul fără de valoare”. „MELHISEDEC NU A FOST DOMNUL HRISTOS”, dar lucrarea lui preînchipuia pe aceea a Domnului Hristos (Ps. 110, 4; Ebr. 6, 20). Apariția sa neașteptată îl face într-un anumit sens o figură veșnică (fără de sfârșit), iar preoția lui un tip al preoției Domnului Isus”.

Domnul Hristos a fost acela care a vorbit prin Melhisedec, preot al „CELUI PREA ÎNALT”. MELHISEDEC NU A FOST DOMNUL HRISTOS, ci el era glasul lui Dumnezeu în lume reprezentînd pe Tatăl. Și de-a lungul tuturor generațiilor trecutului, Domnul Hristos a vorbit; Domnul Hristos a condus poporul Său, și a fost lumina lumii”.

EXEGET

CREDINȚĂ SAU FAPTE

(Urmare din pag. 33)

apostolului cu privire la lupta morală în viața unei ființe omenești. „Căci prin fapte credința a fost făcută desăvîrșită” (vers. 22). Apostolul insistă a-

supra acestui lucru ca singurul mijloc imaginat de a stabili credința ca o unitate perfectă, o realitate vie în inima celui ce crede. De fapt, el nu vede nici o posibilitate de nici un fel sau natură, ca credința să poată avea vreo existență în viața omenească, cu excepția unității cu dublura ei „faptele”.

Atunci nu trebuie oare considerat apostolul Iacob printre „filozofii” antichității care în mod eficient a combătut dualismul?

Dar cum a fost el făcut în stare a aduce o astfel de contribuție uriașă în acest domeniu? Probabil că abilitatea vine în același fel ca aceea a altor autori ai Evangheliei Creștine — ei erau una în Dumnezeu. Astfel ei nu mai „gîndeau” la creștinism, ci ei „trăiau” creștinismul.

„Credința este desăvîrșită prin fapte!” Noi nu trebuie să fim surprinși dacă unii filozofi găsesc puțin incomod a li se spune că acesta este modul în care se aduc la îndeplinire lucrurile. De la dualismul păgîn noi am moștenit de asemenea un straniu dispreț a oricărui lucru exterior. Corpurile sînt ceva vizibil, în afară; deci, ele trebuie disprețuite. Faptele sînt de asemenea manifestări exterioare; în consecință, ele trebuie de asemenea „a priori” disprețuite.

Dar care este atitudinea simplă a creștinului? Va găsi el la fel de izbitor sau scandalizator aceasta? Dacă el știe că Providența divină a găsit că este compatibil cu demnitatea și înțelepciunea ei a lua ființe ca instrumente în serviciul Său, și a stabili o metodă de cooperare, ca să vorbim astfel între omenească și divinitate, va avea el oare obiecțiuni în fața acestui plan pentru regenerarea ființei omenești? Nu; reacția tipică a unei atitudini altruiste este tocmai o colaborare, cum și recunoștința pentru faptul că am fost socotiți vrednici de a lucra împreună cu El.

Este privilegiul minților mature și filozofante, a considera toate lucrurile dintr-un punct de vedere problematic. Ea prinde problemele cu repeziciune, și acolo unde nu este o problemă, ea face una, numai pentru a simula probleme, căci alfel va fi o serioasă scădere a problemelor în materie de religie. Oricum, dacă solia „problemei” credinței contra faptelor, este tot așa de simplă, așa cum am sugerat noi mai sus, nu se așează acum oare vechea dispută în această problemă — și într-un mare număr de cazuri similare — într-o lumină destul de interesantă?

D. POPA

FEMEIA

ÎN LUPȚĂ PT. VIAȚĂ ȘI PACE

(Urmare din pag. 10)

nile și păcatul sub formele sale cele mai degradatoare ajung să fie practicate pe scară întinsă. Nici o frînă pe această pantă spre prăpastia fără fund a imoralității.

În mulțimea congresistelor, unde abunda spectacolul felurit al culorilor vii, predomină culoarea neagră, semn al doliului pe care îl purtau femeile din Irak și din alte părți, unde soțiile și rudele lor au căzut pradă morții cauzate de valul de prigoană și injustiție împotriva lor.

Noi adventiștii sîntem foarte sensibili la auzul acestor suferințe, și ne declarăm împotriva acestor acte inumane.

Congresul femeilor de la Moscova, rămîne un eveniment important al timpului nostru. Delegatele țării noastre au adus o contribuție substanțială la lucrările Congresului. În numele a milioane de femei din țara noastră, ele s-au pronunțat pentru pace, pentru progres și pentru viitorul fericit al omenirii.

I. TACHICI

O VIAȚĂ - N CONSACRARE

*Frumoasă este viața aceluia ce știe
Să-i înțeleagă rostul cum este-a o trăi,
Să îi priceapă cîntul ce vrea ca ea să fie
Oricui ce o trăiește, putînd-o prețui.*

*A ei comoară, munca și pacea, de le are
Oricare om în mersu-i vremelnice pe pămînt,
Putea-va să rodească, să aibă-mbelșugare,
Ferice el să fie ; în viață spor și-avînt.*

*A vieții fericire întreașă de o cauți,
Îmbină-a ta trăire cu viața lui Isus ;
În zilnicele-ți fapte fii rîvnitor, și adu-ți
A tale năzuințe să tindă cît mai sus.*

*Privirea-ți să se-ntoarne și gîndul să rămie
La Golgota pe cruce continuu-a medita,
Spre a-nțelege-iubirea ce a putut să mie
Pe-Isus să-nfăptuiască mareața jertfă-a Sa.*

*La Golgota văd prețul ce Domnu-Isus dădut-a
Să am răscumpărare, să pot fi mîntuit.
El m-a salvat pe mine prin jertfa ce făcut-a,
Păcatul meu îl șterse, să pot fi fericit.*

*O ! Tainică iubire, covîrșitor de mare !
Un păcătos ca mine să poată merita
Ca cerul să îmi dea pentru a mea salvare
Tot ce mai scump avut-a, pe Hrist, mărirea Sa !*

*De-aceea-n consacrare, Lui, viața-mi vreau predată ;
Doresc ca ea să fie lumină și sfințire,
Cu-a cerului mărire continuu-ncununată ;
Să fii fericite-aceia, să am și nemurire.*

V. FLORESCU

Curierul
ADVENTIST

REDACTIA SI AD-TIA
BUCUREȘTI, STR MITROP. GHEN PETRESCU 116